

VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE ȘI BUNE PRACTICI

COORDONATORI DE PROIECT:

Prof. Ștefan ZAHARIA

Prof. Andreea Ștefana COJOCARU

Prof. Oana MĂLINICI

Iulia APOPI

BUHUȘI 2026

Lucrările conferinței interjudețene

**VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN
EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE ȘI BUNE PRACTICI**

Eveniment conex al concursului interjudețean de teatru și scurtmetraje Cine-Dreama,
ediția a III-a cuprins în CPEEI poziția 14

Buhuși 27 martie

Coordonatori proiect:

Prof. Ștefan Zaharia

Prof. Andreea Ștefana Cojocaru

Prof. Oana Mălinici

Iulia Apopi

ISSN 3120 - 2381 ISSN-L 3120 - 2381

CUVÂNT ÎNAINTE

Această conferință s-a născut dintr-o realitate pe care mulți dintre noi o trăim zilnic, dar despre care vorbim prea puțin: nevoia acută de dialog și sprijin în rândul profesorilor de teatru din România. Reprezentăm o comunitate mică, fragmentată, care până de curând nu a avut o platformă reală unde să își poată expune experiențele, să își împărtășească reușitele sau să învețe din provocările colegilor. „Valențe pedagogice ale artei teatrale în educația modernă” nu este doar un titlu de conferință, ci un răspuns direct la dorința noastră de a nu mai fi singuri în fața provocărilor sistemului educațional actual.

Am conceput acest spațiu ca pe un liant între teorie și practică, o platformă deschisă nu doar profesorilor de specialitate, ci oricărui cadru didactic care simte că arta dramatică poate fi cheia către o pedagogie modernă, empatică și centrată pe elev. Într-o eră a digitalizării și a schimbărilor rapide, teatrul rămâne una dintre cele mai puternice instrumente de formare a caracterului și a inteligenței emoționale.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără sprijinul unor parteneri care au crezut în viziunea noastră încă de la început. Adresez mulțumiri profunde **Asociației Arta, Cultură și Natură din Buhuși** și **Asociației Pasul lui Atlas din Iași** pentru dedicarea lor. Un gând de recunoștință specială îi revine **Iuliei Apopi**, al cărei sprijin constant a fost esențial în materializarea acestui proiect.

De asemenea, succesul acestei inițiative se datorează colaborării exemplare cu instituțiile de învățământ din Buhuși. Mulțumesc **Liceului Teoretic „Ion Borcea”** și doamnelor directoare, **Daniela Mihai** și **Andreea Cojocaru**, pentru deschiderea și susținerea necondiționată. Recunoștința mea se îndreaptă și către **Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”**, în special către doamna directoare **Oana Mălinici**, pentru implicarea activă în bunul mers al acestui eveniment.

Această lucrare colectivă, ce reunește perspective diverse — de la educația nonformală și povești terapeutice până la integrarea teatrului în predarea limbilor străine — este o dovadă că atunci când ne unim forțele, vocea noastră devine mai puternică. Sper ca paginile ce urmează să fie pentru dumneavoastră o sursă de inspirație și un punct de plecare pentru noi proiecte care să aducă magia teatrului în fiecare clasă.

Vă mulțumesc tuturor pentru curajul de a crede în puterea educației prin artă!

Prof. Ștefan ZAHARIA *Coordonator proiect*

CÂND NONFORMALUL DEVINE NON-FORMAL

Profesor Constantin Cioinică

Liceul „Constantin Brâncoveanu” - Horezu

Educația nonformală este fără îndoială tema cea mai uzitată când vine vorba de educația viitoarelor generații.

O analiză amănunțită a definițiilor date de către specialiști arată că: „Educația nonformală reprezintă totalitatea activităților de învățare organizate într-un cadru planificat, dar în afara sistemului școlar obligatoriu. Spre deosebire de educația formală (școală), aceasta este mult mai flexibilă, axată pe interesele cursantului și pe dezvoltarea de competențe practice.”

Modul „heirupist” însă, caracteristic mentalităților cu reminiscențe comuniste au făcut ca menirea acestor activități de tip nonformal introduse prin diverse programe în completarea activităților școlare să le îndepărteze aproape total de la rolul formativ – educativ.

Să luăm pe rând caracteristicile principale ale educației de tip nonformal.

Este voluntară: Participarea se bazează pe interesul propriu, nu pe constrângere.

Cine a făcut studii de necesitate, ce nevoie a fost la baza introducerii unor activități extracurriculare obligatorii, cum ar fi cele din programele ”Școala Verde”, sau „Școala Altfel”. Ce facem cu o unitate școlară care are peste 2000 de elevi în trei schimburi și beneficiază doar de 54 de spații pentru activități ? Ce fac cei 2000 de „voluntari”, pentru că metodologia ne obligă la 5 zile consecutive pentru întreaga unitate școlară ? Din experiență trebuie să subliniez că nu mai poate fi vorba de voluntariat, și de o obligativitate din partea elevilor dar și a profesorilor, de a întocmi documente de raportare prin care se respectă o veche cutumă a sistemului „Să se vadă că s-a făcut ceva”, și atât. Deci **transformăm Voluntariatul în „Voluntariat obligatoriu”**.

Flexibilă: Nu urmează un curriculum rigid sau un sistem de notare tradițional.

„Să se revizuiască primesc, dar să nu se schimbe nimic !”. În ultima vreme au fost aproape interzise excursiile, iar părăsirea incintei unității școlare vine la pachet o răspundere mare din partea cadrului didactic, deci, mai bine folosim tehnica digitală, devenind astfel o obișnuită oră de curs. Acceptând caracterul flexibil, pentru că nu are un curriculum prestabilit, trebuie respectat însă orarul, adică devine teribil de formal (altfel nu putem justifica cele 20 de ore de activitate didactică). Și uite așa **flexibilul este asemănător unui șnur de cauciuc introdus într-un tub metalic cu diametrul prea mic pentru ca să se flexeze în voie.**

Practică: Pune accent pe "learning by doing" (învățare prin acțiune).

Acțiunea presupune mișcare pe spații cât mai largi. Cu excepția activităților sportive, puține alte activități de tip nonformal își pot găsi în spațiul unității școlare perimetrul necesar. În afara clasei grupurile sunt mai greu de supravegheat și se pot întâmpla accidente, de care este direct răspunzător cadrul didactic. Așa că menținem platformele de interacțiune digitală, și uite așa mutăm accentul din urmări pe profesor cum folosește platforme de e-learning la a realiza, pe rând fiecare elev, activitatea în timp ce toți ceilalți „stau cumiți” (**acțiune 3 -5 %**).

Centrată pe elev: Educatorul acționează mai degrabă ca un facilitator sau mentor.

Aici trebuie să recunoaștem meritul cadrelor didactice de a se întrebuița la maximum pentru a putea fi prezenți în același timp ca facilitatori pentru 25 – 30 de elevi. Chiar dacă folosim activități de grup, nu avem elevi standard. În spațiul nonformal fiecare elev trebuie să fie activ, să se simtă util și să treacă printr-o experiență. O activitate nonformală cu un grup de peste 25 de elevi are nevoie de cel puțin 3 ore pentru experiența de învățare, concluziile învățării dar, mai ales, activitate de **debriefing**. Aici se pot întâmpla adevărate accidente psihice. Din lipsa timpului, pentru că ai activitate la altă clasă conform „flexibilității programului” amintite mai sus, elevii mai introvertiți rămân conectați la activitate, în lumea propriilor concluzii fără a comunica cu ceilalți sau cu cadrul didactic. De cele mai multe **ori rezultatele duc la frustrări și sentimente de respingere socială**.

Iată deci cum niciuna dintre cele patru caracteristici principale nu sunt atinse.

În concluzie **nonformalul devine non-formal**, un șir de **activități obligatorii**, desfășurate într-**un cadru rigid** privind timpul și spațiul dintr-o unitate școlară, având drept consecință **imposibilitatea învățării prin acțiune**/experiență de învățare și **centrată aproape în totalitate pe grupul/clasa de elevi**.

În concluzie, *Caragiale lovește din nou*: „Să se revizuiască, primesc! Dar, să nu se schimbe nimic”, iar „dascălimea” vibrează la unison și respectă ce „S-a hotărât de la centru” sub egida „**Să facem, pentru ca să se vadă că s-a făcut!**”

În loc de final:

„Vom fi iarăși ce am fost și mai mult decât atât!”

Petru Rareș

FOLOSIREA POVEȘTILOR TERAPEUTICE PENTRU ALFABETIZARE EMOȚIONALĂ

*Profesor Cîrstea Ileana- Mihaela
Palatul Copiilor Pitești, Argeș, România*

Tendința mondială a generației actuale este confruntarea cu tot mai multe probleme emoționale. Așadar s-a constatat că, tot mai mulți tineri sunt singuri, deprimați, furioși și impulsivi, recurgând cu ușurință la agresivitate, ceea ce ar trebui să conducă la găsirea rapidă a unui remediu. Ideal ar fi ca factorii educaționali să fie preocupați de pregătirea acestora pentru viață, de felul în care îi învață să dea inteligență emoțiilor, readucând în acest mod civilizația pe străzi și afecțiunea în viața comună, de zi cu zi.

Profesorii de limba română au diverse posibilități de a realiza analize fine ale trăirilor emoționale ale personajelor literare. Astfel că, fiecare educator îi poate învăța pe copii să perceapă trăiri afective fundamentale, le poate cere elevilor să denumească emoțiile și sentimentele de care sunt conștienți și să le exprime cu ajutorul limbajului non-verbal.

În contextul actual cred că important este să fii tu însuși, să faci ce îți place, să-ți asumi ceea ce ești și să nu-ți fie teamă că cineva te poate cataloga greșit pentru asta. Am învățat că a fi tu însuși într-o lume care îți dictează ce să faci, ce să crezi, ce să simți este pur și simplu o alegere personală. Iar dacă tu nu alegi să fii tu însuși, nu ești decât o simplă marionetă în mâinile mulțimii.

Asta încerc să le transmit elevilor mei, vreau să-i ajut să-și cunoască emoțiile, să lucreze cu ele, să le stăpânească pe cele negative și să învețe să le înlocuiască cu cele pozitive. E greu, dar știu că nu e imposibil! Tocmai de aceea îmi place să lucrez în mediul extrașcolar, știu că-i pot ajuta să treacă de barierele care le sunt impuse în sistemul școlar. Sunt unici, așa că activitățile mele țin cont de particularitățile și de individualitatea lor. Suntem un grup, dar nu suntem la fel și nici nu trebuie să devenim la fel!

Dintotdeauna poveștile au avut puterea de a ne îmbogăți și înfrumuseța viețile, de a ne ajuta să formăm modul în care percepem și interacționăm cu lumea și de a ne dezvălui minunile spiritului uman. Ele au jucat un rol important și puternic în educație, prin ajutarea tinerilor să își dezvolte abilitățile și sistemul de valori, dezvoltându-le resursele necesare pentru a duce o viață liniștită emoțional, ajutându-i să se regăsească și să-și dezvolte abilitățile de a face față și de a supraviețui vieții cotidiene. De cele mai multe ori, poveștile sunt mijloacele eficiente pe care le putem avea

pentru a putea comunica cu copiii care nu știu sau refuză, să discute direct despre problemele care îi deranjează.

Povestea terapeutică folosită în activitățile pe care le coordonez poate fi numită și poveste vindecătoare, pentru că scopul este de a aduce o vindecare sau o alinare a copilului, indiferent de problema cu care acesta se confruntă. Acest tip de poveste nu îl critică, nu îi pune etichete, nu îl obligă pe copil să se schimbe, ci favorizează identificarea lui cu anumite personaje și implicit transpunerea soluției din poveste și în situația sa. Și cu toate acestea, acest tip de poveste nu se poate explica, nu dă nici soluții și nici verdicte, ci se lasă să fie înțeleasă de cel ce o ascultă sau citește. Copiii ascultă aceste povești atunci când le sunt citite, iar intervenția se realizează în sfera lor mentală și emoțională.

Ar trebui ca, întreaga strategie didactică a unui profesor să capete o dimensiune prin care să se descopere și să se educe emoțiile. Astfel, se poate vorbi despre tratarea diferențiată a elevilor care poate duce la respectarea emoțiilor și a sentimentelor fiecăruia.

Există studii care atestă faptul că, unii copii devin adulți realizați atât din punct de vedere profesional cât și al relațiilor sociale, spre deosebire de alții care deși au avut un bagaj educațional performant și rezultate școlare foarte bune, nu au reușit să-și facă prieteni sau nu sunt mulțumiți de carierele lor, de viața personală și ajung să sufere de depresii fiind nefericiți. Se pare că, ceea ce face diferența este un anumit nivel de dezvoltare al abilităților sociale și emoționale, adică ceea ce specialiștii au denumit inteligență emoțională.

În învățământul românesc, întreaga strategie didactică ar trebui să aibă și o dimensiune de educare a emoțiilor. Tratarea diferențiată și individuală a elevilor înseamnă respectarea emoțiilor și a sentimentelor fiecăruia. Ajutându-i pe copii, ca părinți și ca educatori, să-și observe și să-și recunoască emoțiile, putem să îi ajutăm să vorbească despre ceea ce simt, îi învățăm să-și identifice corect emoțiile, pentru ca apoi să le poată observa și înțelege pe cele ale celorlalți; să le vorbim despre consecințele propriilor comportamente; să vorbim cu copiii/ elevii noștri despre ceea ce simțim noi înșine, despre emoțiile noastre și despre modul în care facem față propriilor noastre probleme emoționale, despre cum rezolvăm conflictele sau situațiile dificile.

Ar fi ideal, în opinia mea, să învățăm să ne pese de emoțiile celor cu care lucrăm și să nu punem accent doar pe cantitatea informațiilor pe care le transmitem, ci mai ales pe calitatea educației emoționale pe care o putem sădi în sufletele elevilor pe care-i îndrumăm.

Așadar, pentru a putea contribui la coeficientul de inteligență emoțională al elevilor cu care lucrați, ar fi ideal să începeți, chiar de astăzi, să vă cunoașteți propriile emoții.

Bibliografie

* *Centrul de Informare și Documentare privind Drepturile Copilului. Copilul meu e singur acasă. 2007. Chișinău: Editura Urma ta*

** *Documente asumate la Sesiunea Specială dedicată copiilor a ONU, UNICEF, 2003. O lume demnă pentru copii. București: Editura MarLink*

1. *Badea, Elena. (2001). Psihologia educației școlare. București: Orion.*
2. *Burns, G. W. (2011). 101 povești vindecătoare pentru copii și adolescenți. București: Trei*
3. *Campbell, R. (2001). Educația prin iubire. București: Editura Curtea Veche.*
4. *Cury, A. (2005). Părinți străluciți, profesori fascinanți. București: Editura For You*
5. *Cury, A. (2011). Copii străluciți, elevi fascinanți. București: Editura For You*
6. *Dewey, J. (1992). Fundamente pentru o știință a educației. București: E.D.P.*
7. *Elias, M. J.; Tobias, S. E.; Friendlander, B.S. (2007). Inteligența emoțională în educația copiilor. București: Curtea Veche*
8. *Faber, A., Mazlish, E. (2013). Comunicarea eficientă cu copiii. București: Editura Curtea veche*
9. *Goleman, D. (2004). Inteligența emoțională. București: Curtea Veche*

ECOUL NARAȚIUNILOR LITUANIENE: O REFLECȚIE ASUPRA PROIECTULUI „OUR STORIES” DIN DECEMBRIE 2026

Prof. Maria Cioinică

Liceul „Constantin Brâncoveanu” Horezu

Iarna lituaniană din decembrie 2026, cu zilele sale scurte și nopțile lungi, a oferit un cadru memorabil, aproape feeric, pentru desfășurarea proiectului „OUR STORIES”. Într-un oraș învăluit de farmecul sărbătorilor de iarnă iminente ne-am adunat, un grup eterogen de tineri lucrători de tineret din Lituania, România, Italia, Spania, Portugalia și Grecia. Scopul nostru era comun, însă perspectivele noastre erau adesea divergente, esența proiectului fiind tocmai aceasta: explorarea și înțelegerea diversității prin puterea narațiunilor personale. A fost o oportunitate unică, un curs de formare Erasmus+ conceput pentru a ne cufunda în arta și știința storytelling-ului, nu doar ca metodă de comunicare, ci ca un instrument esențial de construire a empatiei și a legăturilor interculturale. Încă din primele zile, am resimțit intensitatea provocării și a recompenselor learningului non-formal. Atelierele, desfășurate într-o manieră participativă și stimulativă, ne-au încurajat să ne depășim barierele de limbă și culturale, să ne expunem vulnerabilitățile și să împărtășim fragmente din propriile noastre istorii. Am învățat că dincolo de cuvinte, gesturile, tonul vocii și chiar tăcerile purtau mesaje puternice, conturând o rețea complexă de înțelesuri. Fiecare poveste personală, fie că a fost spusă într-o seară culturală spontană, fie că a fost structurată într-un exercițiu de grup, a reprezentat o fereastră către o altă realitate, o altă mentalitate. Am descoperit că, deși venim din colțuri diferite ale Europei, speranțele, temerile și aspirațiile noastre fundamentale nu erau atât de diferite pe cât am fi putut crede inițial. Această conștientizare a fost un prim pas crucial în dezvoltarea abilităților de comunicare interculturală, depășind o simplă transmisie de informații către o înțelegere profundă a contextelor și valorilor celuilalt.

Pe parcursul proiectului, am fost martori la transformarea individuală și colectivă. Lecțiile cheie s-au sedimentat nu doar prin exerciții structurate, ci și prin interacțiunile cotidiene, la mesele comune, în timpul explorărilor orașului Druskininkai sau în serile de reflecție. Una dintre cele mai puternice învățăminte a fost importanța curajului de a-ți spune propria poveste. Mulți dintre noi am fost inițial reticenți, teama de judecată sau de neînțelegere fiind o barieră naturală. Însă, într-un mediu sigur, construit pe încredere reciprocă și non-judecată, am descoperit puterea eliberatoare a exprimării autentice. Am învățat să ascultăm nu doar cu urechile, ci și cu inima, să recunoaștem nuanțele din spatele cuvintelor și să oferim un spațiu de validare pentru experiențele celuilalt.

Această abilitate, de a asculta activ și de a crea un mediu propice pentru împărtășirea narațiunilor, s-a dovedit a fi fundamentală nu doar în contextul proiectului, ci este transferabilă în orice domeniu de activitate profesională sau personală. În plus, interacțiunile continue cu participanții lituanieni ne-au oferit o perspectivă autentică asupra culturii locale, depășind stereotipurile și permițându-ne să apreciem bogăția tradițiilor și istoriei lor. Vizitele la diferite instituții și plimbările prin orașul vechi din Druskininkai nu au fost doar tururi, ci oportunități de a integra o nouă dimensiune culturală în ceea ce însemna „OUR STORIES” pentru noi.

Erasmus+ ne-a oferit mai mult decât un simplu schimb de informații; a fost o experiență de transformare personală profundă. Am plecat din Lituania nu doar cu noi cunoștințe despre arta storytelling-ului și cu un Youthpass care atestă abilitățile dobândite, ci cu o viziune extinsă asupra lumii și cu o rețea de contacte umane valoroasă. Capacitatea de a naviga prin diferențe culturale, de a comunica eficient în contexte diverse și de a valoriza fiecare poveste individuală sunt abilități esențiale într-o lume tot mai interconectată. Proiectul „OUR STORIES” a subliniat că, prin împărtășirea sinceră a narațiunilor noastre, putem construi punți de înțelegere și empatie care transcend granițele și prejudecățile. Această experiență lituaniană din decembrie 2026 rămâne o dovadă vie a modului în care educația non-formală poate modela nu doar competențe, ci și caractere, pregătind tineri pentru un viitor în care dialogul și colaborarea sunt mai necesare ca oricând.

COMPETENȚELE MANAGERULUI DE SUCCES ÎN EPOCA MODERNIZĂRII EDUCAȚIONALE

Prof. Brînză Andrei,

Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Bacău

Actualmente, în contextul schimbărilor din domeniul educațional, managerii sunt chemați să cultive valori, să creeze competențe care să asigure instituției de învățământ în care activează suportul necesar integrării într-o lume a modernizării educaționale. Caracteristicile competențelor, care denotă importanța și valoarea acestora în sistemul de învățământ: caracterul finalist, disciplinar, inter-transdisciplinar; evaluabilitatea, mobilizarea unui ansamblu de resurse etc. Philippe Perrenoud ercetează noțiunea de competență relaționând-o cu disciplinele studiate și practica socială. ompetența presupune sintetizarea cunoștințelor, abilităților cognitive și a strategiilor, a omponentelor sociale și comportamentale (valori, motivații), a aptitudinilor și abilităților practice.

Managerul modern trebuie să cunoască metodologia de conducere a organizației, structura carierei profesionale, formele și instrumentele de stabilire a puterii în organizație, metodele de onducere; să determine eficient mijloacele de integrare a colectivului prin formare de echipe forte; să poată lua decizii corecte, și să manifeste dorință de a activa în calitate de cadru managerial, care poate conduce o organizație școlară, care poate forma o echipă ca un adevărat consilier competent pentru angajați, ca manager model.

Competența profesională este ansamblu de capacități cognitive, afective, motivaționale și manageriale, care interacționează cu trăsăturile de personalitate, conferindu-i calitățile necesare efectuării unei prestații didactice care să asigure îndeplinirea obiectivelor proiectate. Tipuri de competențe care formează competența profesională: competența de specialitate; psiho-pedagogică, psihosocială și managerială. Managerul își îndeplinește rolul eficient numai dacă se bazează pe calitățile sale analitice, de comunicare, organizatorice, morale .

Competența profesională este capacitatea de a selecta, combina și utiliza adecvat cunoștințe, abilități și alte achiziții (valori și atitudini) în vederea rezolvării cu succes a unei anumite categorii e situații de muncă sau de învățare, circumscrise profesiei.

Competențe profesionale necesar a fi asimilate de un manager: - referitoare la viața grupului; - competențele necesare în raporturile cu colegii; - competențele asociate disciplinelor de studiu; - competențele impuse de societate și cele generate de propria persoană. Competența pedagogică consistă în rolurile, responsabilitățile și funcțiile acestuia ca pedagog. Sorin Cristea, care a evidențiat funcția, structura și clasificarea competențelor pedagogice: funcția de bază a competenței pedagogice

vizează valorificarea la maximum a tuturor resurselor psihologice și sociale ale personalității educatorului angajate în activitatea de educație/instruire, deoarece competența pedagogică „reprezintă un reper valoric psihologic și social...”

Structura de bază a competenței pedagogice, conform opiniei prof. S. Cristea, vizează „integrarea cunoștințelor, strategiilor cognitive și a atitudinilor la nivelul unor capacități complexe care asigură realizarea sarcinilor specifice activității de educație/instruire în context deschis” și poate fi divizată în două categorii.

S. Cristea clasifică cunoștințele în raport de natura teleologică și metodologică în următoarele categorii: declarative („a ști”/savoir - prezintă informația); procedurale (utilizează informația „a ști să faci”/savoir faire – prin reguli, procedee, proceduri, algoritmi, strategii etc.); metacognitive (vizează metacunoștințe despre obiectivele realizabile și metodologice); condiționale (oferă informații despre factorii ce influențează realizarea acțiunii, ca: spațiul, timpul, motivația, decizia).

S. Cristea delimitează două categorii de funcții ale competenței pedagogice: funcția de bază și funcții specifice: Funcția de bază: valorificarea resurselor psihologice și sociale; Funcțiile specifice: a.) procesarea cunoștințelor declarative la nivel de informații esențiale; b.) concentrarea cunoștințelor procedurale la nivel de strategii cognitive în sesizarea și rezolvarea situațiilor problemă; c.) perfecționarea atitudinilor față de cunoaștere în context deschis-psihologic (afectiv, motivațional, caracterial) și social (cultural, comunitar etc.)

Un manager al clasei de elevi, dar și un manager al școlii trebuie să posede pe lângă competențele de specialitate, și alte tipuri indispensabile funcției respective. S. Cristea mai evidențiază patru tipuri de competențe generale: - competența politică, demonstrată prin receptarea și angajarea corectă a responsabilităților directe și indirecte transmise la nivelul finalităților macrostructurale (idei pedagogice – scopuri pedagogice); - competența psihologică, demonstrată prin receptarea și angajarea corectă a responsabilităților transmise de la nivelul finalităților microstructurale; - competența științifică, demonstrată prin calitatea proiectelor elaborate la linie de continuitate dintre cercetarea fundamentală-aplicată; - competența socială, dependentă prin resursele de adaptare ale actorilor educației la cerințele comunității educative naționale.

Limbajul este hotărâtor în activitatea managerială, și acesta este analizat ca un proces, atunci când se realizează ca mesaj comunicativ. Managerul modern trebuie să știe a mobiliza colectivul în activitate nu prin intermediul ordinelor, dar posedând arta convingerii, prin intermediul competenței

de limbaj adecvat. Pentru desfășurarea performantă a activității sale, managerul școlii trebuie să-și formeze calități și competențe care să-l definească ca specialist: pedagog, conducător, om de știință, om de cultură, model comunicativ, cetățean.

Condiționările performanțelor manageriale:

Un prim factor de condiționare a nivelului performanțelor manageriale îl reprezintă competența celor care exercită procesele de management, respectiv a managerilor, dar și a celor care operaționalizează deciziile, adică a subalternilor (executanților). Evident, rolul decisiv revine managerilor, indiferent de poziția ocupată în configurația structurală a organizației educaționale (director, director adjunct, contabil șef, diriginte etc.), ei influențează fundamental comportamentul managerial al acestei organizații educaționale.

Competența poate fi abordată în dublă ipostază, pe de o parte, drept competență acordată sau atribuită (numită și autoritate oficială), iar pe de altă parte, ca și competență propriu-zisă (autoritate personală). Succesul intern al școlii este esențial în a obține succesul școlii în exterior. Succesul înseamnă să obții acordul tuturor asupra obiectivelor și să le realizeze. Dată fiind varietatea de posturi într-o organizație, precum și schimbările frecvente în rolurile și responsabilitățile angajaților, obținerea succesului este o problemă mai dificilă și, deci, nu trebuie lăsată stabilirea obiectivelor la stadiul de declarație a bunelor intenții.

THEATRE AS A TEACHING TOOL: PRACTICAL INSIGHTS FROM MY ENGLISH LANGUAGE CLASSROOM

*prof. COJOCARU Andreea - Ștefana
Liceul Teoretic „Ion Borcea”, Buhuși*

In contemporary education, where communication skills, emotional intelligence and adaptability are increasingly valued, the integration of theatre arts into the pedagogical process proves to be both relevant and transformative. Throughout my teaching career, I have consistently explored the pedagogical value of theatre as a powerful educational tool, particularly in the teaching of English as a foreign language and in the preparation of students for public speaking competitions.

In my English classes, theatrical techniques have been naturally embedded into everyday learning activities. Role-play, dramatic readings, improvisation and character-based dialogues have enabled students to move beyond textbook language and engage with English as a living, expressive medium. By stepping into roles and situations, learners developed not only linguistic accuracy, but also fluency, spontaneity and confidence. Theatre created a safe space in which mistakes were reframed as part of the creative process, thus reducing anxiety and encouraging active participation.

These practices extended beyond the classroom through my involvement in guiding students for competitions such as Public Speaking and Speak Out. Theatre-based methods played a crucial role in preparing students for these events. Voice projection, diction, body language, emotional expression and audience awareness were practised using techniques borrowed from drama training. As a result, students became more persuasive speakers, capable of structuring coherent arguments while maintaining authenticity and presence on stage. Many of them achieved excellent results, gaining recognition at both local and national levels.

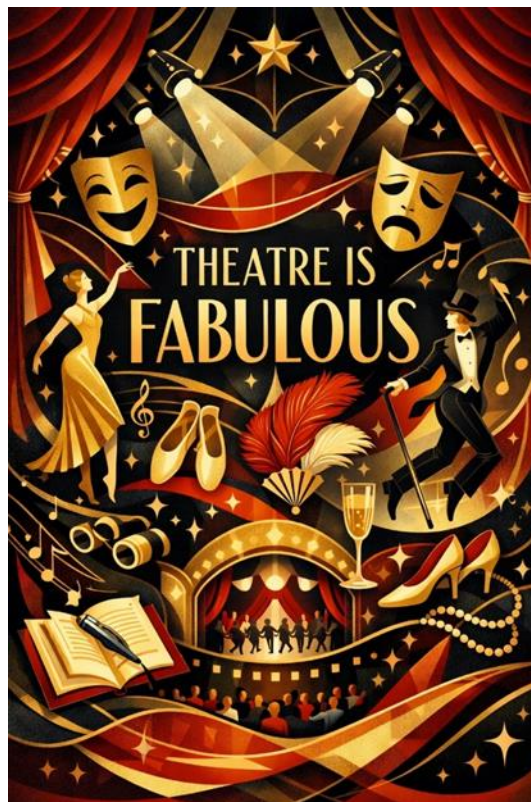
A particularly valuable dimension of this pedagogical approach was the collaboration established with a theatre teacher through a formal school partnership. This interdisciplinary cooperation offered students direct exposure to theatrical practice and professional guidance. Through workshops, rehearsals and performances, students were encouraged to explore theatre not only as an artistic endeavour, but also as a means of personal development. The impact was evident: improved diction, increased self-esteem, and a marked reduction in the fear of speaking in public.

In addition to this collaboration, a defining moment in my professional development was a six-month period, several years ago, when I temporarily assumed the role of the drama teacher. During this time, I guided students through the process of preparing and performing a full theatre

production in English. From script analysis and character development to rehearsal discipline and stage presence, this experience offered invaluable insights into the educational power of theatre. It deepened my understanding of how dramatic practice enhances language acquisition, fosters teamwork and nurtures creative confidence. This period proved to be formative for my teaching philosophy and reaffirmed my belief that theatre remains a powerful and effective instrument in the teaching of English.

The long-term outcomes of integrating theatre into education have been deeply rewarding. Former students often reflect on how these experiences supported them during their university studies and later in their professional lives, where strong communication skills are essential. Their ability to speak clearly, argue persuasively and present themselves confidently has become a lasting asset.

From a teacher's perspective, the pedagogical integration of theatre has brought profound professional satisfaction. Witnessing students overcome limitations, discover their voices and grow into confident communicators reinforces the belief that theatre is not an optional enrichment, but a vital component of modern education. Its pedagogical value lies not only in what students learn, but in who they become through the process.

EDUCAȚIA ARTISTICĂ ÎN ERA DIGITALĂ

Prof. Petronela Damian – Palatul Copiilor Iași

Prof. Roxana Ana Marin – Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași

Educația artistică în era digitală reprezintă una dintre cele mai profunde transformări ale sistemului educațional contemporan, situându-se la intersecția dintre tradiție, inovație și redefinirea experienței culturale. Dacă în trecut formarea artistică se realiza aproape exclusiv prin contact direct între maestru și discipol, prin exercițiu repetitiv și prin raportare la modele consacrate, astăzi tehnologia digitală influențează radical modul în care arta este percepută, învățată și transmisă. În acest context, educația artistică nu mai poate fi concepută ca un proces rigid, limitat la spațiul fizic al școlii sau al atelierului, ci devine un demers flexibil, interconectat și deschis către o multitudine de resurse și forme de expresie.

Digitalizarea a modificat profund raportul dintre elev și actul artistic. Accesul la platforme online, biblioteci digitale, arhive multimedia și aplicații interactive permite explorarea unor universuri culturale variate, care anterior erau dificil de atins. În domeniul muzical, de exemplu, elevii pot studia interpretări de referință, pot analiza partituri în format digital și pot experimenta compoziția cu ajutorul unor programe specializate. În artele vizuale, tehnologia oferă posibilitatea utilizării tabletelor grafice, a programelor de editare și a simulărilor tridimensionale, extinzând semnificativ orizontul creativ. În teatrul educațional, înregistrările video și platformele de colaborare facilitează analiza expresivității și a limbajului scenic.

Această transformare nu presupune abandonarea metodelor tradiționale, ci integrarea lor într-un cadru mai amplu. Educația artistică rămâne, în esență, un proces de formare a sensibilității, a gustului estetic și a capacității de expresie autentică. Tehnologia poate sprijini acest proces, însă nu îl poate substitui. Relația directă dintre profesor și elev, experiența contactului nemijlocit cu opera de artă și exercițiul practic continuu rămân fundamentale. Digitalizarea devine valoroasă în măsura în care amplifică aceste dimensiuni și le oferă noi contexte de manifestare.

Un avantaj major al educației artistice în era digitală îl constituie democratizarea accesului la cultură. Elevii din zone izolate pot participa la cursuri online, pot viziona spectacole transmise în direct și pot interacționa cu artiști sau profesori din alte orașe și țări. În România, unde diferențele dintre mediul urban și cel rural sunt încă vizibile, această deschidere poate contribui la reducerea inegalităților educaționale. Multe instituții din România utilizează tot mai frecvent platforme digitale

pentru a disemina conținut educativ și pentru a facilita colaborarea academică, extinzând astfel impactul actului artistic dincolo de spațiul tradițional.

În plan pedagogic, digitalizarea impune dezvoltarea unor competențe noi, atât pentru profesori, cât și pentru elevi. Profesorul de arte devine un mediator al informației, un ghid care selectează și structurează resursele disponibile, orientând procesul de învățare către obiective clare. Elevul, la rândul său, este încurajat să adopte o atitudine activă, să exploreze, să compare și să creeze. Această schimbare de paradigmă presupune formarea unor competențe critice și reflexive, menite să prevină consumul superficial al informației.

Din perspectivă psihopedagogică, mediul digital poate stimula motivația prin interactivitate și feedback rapid. Aplicațiile educaționale transformă exercițiile repetitive în activități dinamice, iar posibilitatea înregistrării și analizării propriilor performanțe sprijină procesul de autoevaluare. Totuși, există și riscul fragmentării atenției și al reducerii capacității de concentrare pe termen lung. Educația artistică, care presupune disciplină, răbdare și aprofundare, trebuie să găsească un echilibru între stimularea tehnologică și rigoarea formării tradiționale.

În domeniul identității culturale, digitalizarea oferă oportunități importante pentru conservarea și promovarea patrimoniului artistic românesc. Arhivele digitale permit accesul la creațiile compozitorilor, pictorilor și dramaturgilor români, facilitând integrarea acestora în procesul educativ. De exemplu, lucrările și reflecțiile estetice ale unor personalități precum George Bălan sau cercetările istorice ale lui Octavian Lazăr Cosma pot fi valorificate prin intermediul resurselor digitale, contribuind la consolidarea conștiinței culturale a noilor generații.

Pe de altă parte, globalizarea mediilor digitale poate conduce la uniformizarea gusturilor și la diminuarea interesului pentru valorile locale. Educația artistică are responsabilitatea de a menține un echilibru între deschiderea către universalitate și cultivarea specificului național. Tehnologia trebuie utilizată ca un instrument de promovare a diversității culturale, nu ca un factor de standardizare.

În ceea ce privește viitorul, educația artistică în era digitală va trebui să răspundă provocărilor generate de inteligența artificială și de noile forme de creație asistată tehnologic. Elevii trebuie pregătiți nu doar să utilizeze instrumentele digitale, ci și să reflecteze critic asupra impactului acestora asupra artei și societății. Formarea unei conștiințe etice, a respectului pentru proprietatea intelectuală și a capacității de discernământ devine esențială într-un context în care reproducerea și distribuirea conținutului artistic sunt extrem de facile.

Educația artistică în era digitală reprezintă un proces complex, caracterizat prin oportunități și provocări. Integrarea tehnologiei în formarea artistică trebuie realizată cu discernământ, păstrând echilibrul dintre inovație și tradiție, dintre libertatea creativă și rigoarea academică. Numai astfel arta

poate continua să își îndeplinească rolul fundamental în dezvoltarea personalității umane, în cultivarea sensibilității și în consolidarea identității culturale.

Bibliografie

Bălan, George, Sensurile muzicii, Editura Tineretului, București.

Bălan, George, Muzica – artă și cunoaștere, Editura Meridiane, București.

Breazul, Gheorghe, Educația muzicală în școala românească, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Cosma, Octavian Lazăr, Hronicul muzicii românești, Editura Muzicală, București.

Cucoș, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași.

Ionescu, Miron, Instrucție și educație, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

Oprea, Constantin, Didactica specialităților artistice, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Șoitu, Laurențiu, Psihopedagogia artei, Editura Polirom, Iași.

THEATRE AND ENGLISH DRAMA COMPETITIONS: A TEACHER'S PERSPECTIVE

Dănilă Ioana- Izabela,

Liceul Teoretic „Ion Borcea” Buhuși

As an English teacher, I often ask myself a simple question. What truly helps students grow? Grammar exercises help. Vocabulary lists help. Yet the moment when students truly discover the power of language often happens somewhere else. It happens on a stage.

Theatre creates a space where language becomes alive. When a student learns a monologue or performs a scene, English stops being a school subject. It becomes a tool for expression. Students must understand the words they speak. They must feel them. They must communicate meaning to an audience. In this moment, language learning becomes authentic.

In my classroom I have seen shy students transform completely when they work with drama. A student who rarely speaks during lessons suddenly delivers a confident monologue. Another student who struggles with grammar suddenly communicates emotion clearly through tone, gesture, and rhythm. Theatre forces students to use language actively. They cannot hide behind written answers. They must speak, react, and listen.

Drama activities also develop important cognitive skills. Students analyze characters, motivations, and conflicts. They learn how to interpret texts. They practice empathy because they must understand the emotions of another person. These abilities are essential in literature and in everyday communication.

Competitions in English drama add another powerful layer to this experience. A contest creates motivation. Students work harder because they want to perform well. They rehearse repeatedly. They refine pronunciation. They adjust their intonation and timing. This process builds discipline and perseverance.

One important example is the national creativity competition Speak Out. This competition includes dramatic monologues and creative writing in English. Students from many counties prepare original speeches or dramatic texts and present them in front of a jury. The goal is to

encourage creativity, critical thinking, and confident communication in English. Students must combine linguistic accuracy with artistic expression. For many participants, this is the first moment when they speak English in front of a large audience. The experience builds confidence and public speaking skills.

Another valuable example is the regional theatre and short film competition CINE DRAMA organized in Buhuşi. This event includes a theatre section with monologues, sketches, and a special subsection for performances in English. The competition brings together students who are passionate about theatre and film. They present original pieces, collaborate in teams, and interact with peers from other schools. Such events create a strong artistic community among young people.

These competitions also help teachers innovate in the classroom. When I prepare students for a theatre competition, traditional lessons change. Instead of focusing only on textbook exercises, we analyze scripts. We discuss character development. We experiment with voice projection, rhythm, and stage movement. Students practice pronunciation in a natural context. They learn how tone and stress influence meaning.

The benefits extend beyond language skills. Theatre develops teamwork. A successful performance requires collaboration. Students learn to listen to each other, support their colleagues, and respect different ideas. They learn responsibility because every participant plays an important role in the final performance.

Another major advantage is the development of confidence. Many teenagers feel anxious when speaking in a foreign language. Theatre provides structured practice. Students rehearse many times before performing. Each rehearsal reduces fear. When they finally step on stage, they realize that they can communicate effectively in English. This realization often changes their attitude toward language learning.

Competitions also expose students to cultural diversity. Dramatic texts often reflect different societies, traditions, and historical contexts. Through theatre, students explore literature from English speaking cultures and compare it with their own experiences. This process strengthens intercultural competence, which is an essential skill in the modern world.

From a teacher's perspective, the most rewarding moment comes after the performance. Students leave the stage smiling. They feel proud of their effort. They realize that learning a language means much more than memorizing rules. It means expressing ideas, emotions, and stories.

For this reason, theatre and drama competitions should play an important role in education. They combine language learning with creativity, collaboration, and personal growth. They transform students from passive learners into active communicators. They also remind teachers that education is not only about information. It is about experience.

Every year I encourage my students to participate in such events. Some win prizes. Others simply gain experience. Yet every participant gains something valuable. Confidence, creativity, and a stronger connection with the English language.

When a student steps onto a stage and speaks confidently in English, the classroom suddenly feels much larger. In that moment the language becomes real, and the student discovers a new voice.

Bibliography

Maley, A., & Duff, A. Drama Techniques in Language Learning. Cambridge University Press.

Winston, J. Drama and English at the Heart of the Curriculum. Routledge.

Educational Drama Association in Romania. National Creativity Competition Speak Out.

Regional Theatre and Short Film Competition CINE DRAMA, Buhuși.

Dramaturgia socială

Prof. dr. Oana Maria Droiman,
Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Dramaturgia socială este un mod de abordare a comunicării cotidiene intermediare de limbajul verbal și cel nonverbal, dar și o teorie a comunicării sociale în general. Individul este privit din această perspectivă ca „actor în acțiune”. Spre deosebire însă de actorul social, individul este un sine real ce se confruntă cu situațiile reale și imprevizibile, care-și reinventează în permanență propriile roluri, raportându-se la situațiile în cadrul cărora interacționează. Spectacolul pe care îl oferă actorii este de natură interactivă, construit în scopul inducerii anumitor impresii despre sine (în interacțiunile lor, oamenii fac risipă de „impresii de sine” fiind „producători neobosiți de impresii”). Aceste impresii sunt constructe morale și afective care dau seama de conduita personală, influențându-i pe ceilalți în înțelegerea evenimentelor la care participă. În cadrul oricărei interacțiuni are astfel loc o gestionare a impresiilor. Expresia propriului sine este întotdeauna menită să producă impresii asupra auditoriului. Așa cum susținea Goffman în lucrarea sa *Viața cotidiană ca spectacol*, scena prezintă lucruri aparente; viața se presupune că reprezintă lucruri reale și uneori insuficient reprezentate. Aflăm astfel că nu aplicarea standardelor morale este importantă, ci impresia că aceste standarde sunt realizate. Actorii experimentați ajung chiar la performanța de a stăpâni tehnici de management al impresiilor. Individul nu renunță la încercarea de a controla impresiile pe care le produce, deși, deseori, producerea impresiilor scapă controlului actorilor sociali.

Un alt concept care trebuie definit este cel de *interacțiune*. Aceasta este văzută ca o influență reciprocă a indivizilor atunci când se află unul în prezența celuilalt (interacțiune directă); mai există, de asemenea, interacțiune indirectă, dar și una mediată. În cadrul acestei interacțiuni, fiecare individ joacă un rol. Goffman vorbește despre rol ca despre o non-persoană. Accepțiunea sa diferă de cea clasică, dezvoltată de tradiția antropologică, mai exact de către Ralph Linton. Rolul, în accepțiunea conferită de matricea conceptuală a teoriei rolului, avea un pronunțat sens normativ, concretizându-se în activitatea pe care deținătorul trebuia să o desfășoare în termenii cerințelor normative compatibile cu poziția socială pe care o ocupă. Perspectiva lui Goffman asupra rolului are un grad de complexitate mai ridicat, cu implicații de natură psiho-socială. Astfel, rolul nu mai este corelativ statusului (poziția într-un sistem, relativă la alte poziții din cadrul aceleiași unități prin intermediul drepturilor și obligațiilor), încă din varianta revizuită a teoriei lui Linton. Rolul devine un răspuns tipic al individului într-o situație particulară. Așa cum evidențiază Goffman, între

răspunsul tipic al individului și răspunsul real pot fi regăsite adesea anumite discrepanțe. Noțiunea specifică introdusă de Goffman este aceea a „distanței față de rol” (detașarea, adeseori disprețuitoare, față de rolul său).

Noțiunea de *performare* este esențială în teoria goffmaniană. Când un individ joacă un rol, el le cere implicit observatorilor lui să ia în serios impresia pe care o cultivă dinaintea lor. Performerul este complet implicat în propriul său act, fiind convins de realitatea impresiei pe care o pune în scenă. Performerul crede în rolul său, dar există și situații în care acesta nu este implicat: de pildă atunci când inferiorul încearcă cu tact să verifice dacă superiorul se simte în largul său. În general, performerul tinde să ofere o imagine idealizată despre sine.

Termenii de bază pe care îi folosește Erving Goffman pentru a explica modul în care se desfășoară o performare sunt *fața* și *cadrul*. Fața (*front*) reprezintă echipamentul standardizat, ai cărui parametri și folosire diferă în funcție de standardele și nevoile individuale; ea este un element din performarea individului. Fața socială este divizată în mai multe părți tradiționale, înglobând „înfățișarea” (*appearance*), „atitudinea” (*manner*) și „cadrul”. În prezența celor care alcătuiesc așa-numitul *cadru*, individul își alimentează activitatea cu semne care să sublinieze în chip teatral și să portretizeze fapte concludente ce ar putea altfel să rămână invizibile sau obscure. Pe de altă parte, performerul se poate angaja într-o formă profitabilă de activitate, ascunsă de publicul său și incompatibilă cu imaginea activității pe care speră el să o obțină.

Goffman argumentează că managementul impresiilor are caracterul unei piese de teatru, pentru că rolurile sociale sunt, dintr-un anumit punct de vedere, o interpretare a actorului individual care ascunde anumite caracteristici și le prezintă în mod exagerat pe altele. Și, la fel ca în alte drame, scena trebuie pregătită minuțios, indivizii trebuie să învețe și să respecte rolurile lor și să-și coordoneze activitățile cu cele ale colegilor. Influențarea celorlalți prin modul „actorului” de a-și juca rolul în viața cotidiană (ca într-o dramă) poartă numele de performanță. La nivelul performării, actorul se folosește de cadru (*setting*) și de față personală (*personal front*), combinând înfățișarea (*appearance*) și atitudinea (*manner*).

Performarea este o activitate orientată către sarcini de lucru care treptat tinde să devină activitate complexă orientată spre comunicare. Ea impune performerului limitări în exprimarea liberă a sentimentelor sale, determinându-l să exprime îndeplinirea sarcinii și transmiterea sentimentelor doar într-un mod considerat acceptabil.

Performarea mincinoșilor diferă de cea a performerilor obișnuiți prin faptul că aceștia din urmă manifestă o grijă deosebită pentru a menține impresia cultivată. Menținerea distanțe sociale oferă posibilitatea ca în sufletul publicului să se nască un fel de atitudine mistică cu privire la performer. Nu se poate spune, desigur, că întreaga lume este o scenă de teatru, însă elementele esențiale care o deosebesc de scenă nu sunt ușor de specificat. Când suntem capabili să manevrăm o rutină, o facem datorită socializării anticipatorii. Este cu mult mai greu de descris procesul care are loc în timpul unei performări decât este performarea în sine. Performerul poate fi implicat în propriul său act, convins pe moment că impresia de realitate pe care o cultivă este unica realitate. Performerul este totodată și propriul său public, lucru care se întâmplă constant. Aceasta este și una dintre sursele a ceea ce Goffman identifică drept „distanțare de sine”, adică procesul prin care o persoană ajunge să se simtă înstrăinată de propriul eu. Preluând rolul de performer, nu este obligatoriu ca individul să înceteze a-și dedica eforturi unor preocupări non-dramaturgice, adică activității înseși. Definind prin „regiune” orice loc limitat într-o anumită măsură, prin bariere ale percepției, Goffman separă „regiunea expusă” (în care are loc o anumită performare) de „regiunea ascunsă” (dispusă într-un capăt al locului).

Culisele sunt locul unde performerii ies din rol, unde secretele vitale ale spectacolului ies la lumină. Acestea marchează totodată trecerea de la regiunea expusă la cea ascunsă, care trebuie ținută secretă față de public, dar discrepanța dintre realitate și aparență poate fi destul de mare. Astfel, comportamentul de culise este singurul care permite acte minore, ce pot fi ușor luate ca simboluri ale intimității și ale lipsei de respect față de ceilalți prezenți și față de regiunea respectivă, în timp ce comportamentul din regiunea expusă nu permite gesturi potențial ofensive. Pe de altă parte, nu există activități sau situații concrete în care să nu existe un compromis între formal și informal. Lumea este astfel dublu fațetată, scindată între două alternative: cea a comportamentului din regiunea expusă și cea a comportamentului din regiunea ascunsă. Cea mai importantă separare este cea de sex, dintre membrii apartenenți celor două sexe, care, oricât de apropiați ar fi, nu pot să nu susțină unul față de celălalt anumite aparențe. La polul opus, marcat de imposibilitatea separării celor două zone vitale, se află intrușii (aceștia nu pot să performeze, nici să participe la performare în calitate de spectatori), care pot intra în mod neașteptat în regiunea ascunsă, adică pot surprinde actorii în momente sau cadre în care performarea nu-i viza pe aceștia.

Perspectiva dramaturgică se apropie foarte mult de o viziune structurală în ceea ce privește distanța socială. Când un individ se înfățișează în fața celorlalți, proiectează conștient sau inconștient o definiție a situației în cadrul căreia imaginea de sine este un element esențial.

Această imagine de sine este unică, datorită experienței personale, structurilor mentale proprii fiecărui individ, diferențiind (și distanțând) posesorul de restul indivizilor.

„BACK STAGE” ÎN CLASA DE ELEVI

Enea Daniela, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”

Atunci când activitatea cuiva are loc în prezența altora, unele aspecte ale activității sunt accentuate expresiv, iar altele, care ar putea discredita impresia cultivată, sunt suprimate. Faptele accentuate apar în ceea ce am numit regiune expusă; și este la fel de clar că ar mai fi și o altă regiune, o „regiune ascunsă” („back region”) sau culisele („backstage”), unde apar faptele suprimate. Aici se relaxează performerul, își lasă deoparte fața și iese din rol. De vreme ce secretele vitale ale spectacolului sunt vizibile în culise, iar performerii ies din rol atunci când se află acolo, este firesc să ne așteptăm ca trecerea de la regiunea expusă către cea ascunsă să fie ținută secretă în fața publicului sau ca întreaga regiune ascunsă să le rămână necunoscută. În mod evident, controlul culiselor joacă un rol semnificativ întrucât aici indivizii încearcă să ridice o barieră cerințelor presante care îl înconjoară. Există tendința de a folosi un limbaj informal sau de culise și un altul, în ocaziile când se prezintă performarea respectivă. Comportamentul de culise este cel care permite acte minore, ce pot fi ușor luate ca simboluri ale intimității și ale lipsei de respect față de ceilalți prezenți și față de regiunea respectivă, în timp ce comportamentul din regiunea expusă este unul care nu permite astfel de gesturi potențial ofensive.

Invocând stilul de culise, indivizii pot transforma orice regiune în culise. Astfel, performerii își apropiază o secțiune a regiunii expuse și, acționând acolo într-un mod familiar, ei o despart simbolic de restul regiunii. Mai important este că nimeni nu trebuie să se aștepte ca situațiile concrete să ofere exemple pure de comportament informal sau formal, deși există, de obicei, o tendință de a conduce definirea situației către una din aceste două direcții.

Conceptul de „back stage” în clasa de elevi implică și acele module de conversație pe care profesorul le introduce în discuția propriu-zisă, atât în timpul orelor, cât și în recreație. Prezența profesorului între elevi în timpul recreației permite depășirea cadrului strict formal al relației sale cu elevii. Profesorul, prin simpla prezență între elevi în scurtul răgaz dintre două ore, intervine regulator în manifestările comportamentale ale acestora, și, cu atât mai mult, prin comunicare cu elevii. La clasele primare și chiar gimnaziale educatorul încă mai poate participa la jocurile copiilor, în vreme ce la clasele liceale recreația poate oferi ocazia de a surprinde preocupările, neliniștile, interesele elevilor și a încerca un dialog pe tema respectivă. Relațiile profesorului cu elevii în asemenea împrejurări fiind mai destinate decât în sala de clasă, stimulează dorința elevului de a se apropia de adult, facilitează intercunoașterea lor reciprocă și, prin aceasta, sporește șansele influențării directe a elevului de către profesor;

Comunicarea în clasa de elevi presupune existența unui cadru instituționalizat predeterminat, este supusă unor constrângeri de timp impuse de orarul școlar, de durata unei ore de curs, în timp ce în conversația uzuală nu există un cadru instituțional fix, timpul alocat depinde de participanți, iar statutul și rolul participanților nu reprezintă un factor esențial, deși, uneori, poate acționa ca un factor restrictiv. Statutul și rolul participanților are o importanță deosebită în comunicarea în clasa de elevi, determinând regulile de inițiere, menținere și încheiere a comunicării. De asemenea, relația dintre participanți are un caracter asimetric; așezarea elevilor în bănci, precum și poziția profesorului în fața clasei, în spatele catedrei, devin taxeme de poziție. Profesorul controlează fluxul comunicațional și selectează de regulă următorul emițător, în mod direct (utilizând diverse formule de adresare) sau indirect (printr-o întrebare adresată frontal, lăsând elevilor posibilitatea să se autoselecteze); elevilor li se întâmplă destul de rar să ia inițiativa schimbului. Dacă în conversația uzuală, rândul la comunicare este respectat în mod tacit, în comunicarea în clasa de elevi, aceștia vorbesc atunci când le este permis, iar din punct de vedere cantitativ, intervenția lor este mai redusă decât a profesorului. Poziția asimetrică a participanților oferă destul de puține posibilități de negociere a sensurilor, spre deosebire de conversația uzuală unde există o mare libertate de negociere a sensurilor și a pozițiilor stabilite. Totodată, schimbul verbal este alcătuit din trei mișcări: profesorul adresează o întrebare, elevul răspunde, profesorul evaluează răspunsul (*follow up*), în timp ce în conversația uzuală, schimbul verbal este format din două mișcări (de regulă): locutorul adresează o întrebare, interlocutorul răspunde sau locutorul face o constatare/ exprimă un sentiment, iar interlocutorul își exprimă părerea/ evaluează.

În comunicarea din clasa de elevi, posibilitatea realizării de inserții între perechile de adiacență este redusă, iar funcțiile predominante sunt: informativă (se comunică informații), instrumentală (profesorul încearcă să determine elevii să acționeze), regulatorie (de control asupra elevilor), interacțională (de a crea interacțiuni de diverse tipuri), lingvistică (strict legată de activitatea didactică), managerială (profesorul stabilește activitățile elevilor, oferă indicații privind modul de lucru, disciplinează elevii, evaluează) și afectivă (utilizarea unui limbaj care indică o atitudine pozitivă față de elevi).

Deși informal, stilul este controlat, în sensul că greșelile sunt sancționate, se cer construcții complete, netrunchiate și se manifestă preocuparea pentru eliminarea ambiguităților. De asemenea, în comunicarea din clasa de elevi, tema de discuție este strict condiționată de cadrul instituțional; nu poate fi negociată sau cu atât mai puțin evitată; abaterile de la temă pot fi inițiate doar de profesor, aceste abateri fiind incluse în comportamentul de back-stage. În conversația uzuală, se observă o mare libertate în alegerea temelor, putându-se trece facil de la o temă la alta. Comunicarea în clasa

de elevi vizează obiective clare ce sunt comunicate adeseori elevilor chiar de la începutul orei, iar progresia dialogului se realizează prin întrebări de diferite tipuri sau cereri de diferite tipuri vizând capacitatea elevilor de a memora, de a analiza probleme, de a evalua și sintetiza. În conversația uzuală, se ia în calcul posibilitatea disimulării unor gânduri, atitudini, iar progresia dialogului se realizează prin întrebări de diverse tipuri, aserțiuni, dialog narat, pe baza tehnicilor de incitare la dialog, prin stimulare verbală și nonverbală a partenerului de dialog. Actele de limbaj utilizate în comunicarea din clasa de elevi au următoarele funcții: de a informa, de a verifica, de a oferi explicații și de a evalua, de a comenta, aproba sau respinge.

Conversația este un proces a cărui desfășurare este garantată de schimbul permanent de mesaje între participanți, condiționat de reciprocitate și cooperare. Derularea conversației din back stage, în clasa de elevi, depinde de niște reguli constitutive, adică acele reguli universale și imperative ce stabilesc mersul jocului, dar și de reguli strategice și normative, cum ar fi regulile de politețe ce guvernează relațiile dintre indivizi.

Bibliografie

GOFFMAN ERVING, *Viața cotidiană ca spectacol*, Editura Comunicare.ro, 2009

MOSCOVICI, S., *Psihologia socială a relațiilor cu celălalt*, Editura Polirom, Iași, 1999

EXPRESIVITATE ȘI TEATRALITATE ÎN DANS. VALENȚELE NARATIVE ALE MIȘCĂRII COREGRAFICE

Găvănaș-Pahome Roxana-Petronela,

Palatul Copiilor Bacău

Dansul reprezintă una dintre cele mai vechi forme de expresie artistică ale umanității, fiind prezent în aproape toate culturile și epocile istorice. Dincolo de dimensiunea sa tehnică sau de funcția estetică, dansul constituie un limbaj expresiv complex, capabil să transmită emoții, idei și narațiuni. În contextul educației artistice moderne, dansul poate fi înțeles nu doar ca disciplină artistică, ci și ca instrument pedagogic care contribuie la dezvoltarea creativității, a sensibilității estetice și a capacității de comunicare nonverbală.

Relația dintre dans și teatru este una profundă. În numeroase forme de spectacol, dansul funcționează ca o formă de teatru al mișcării, în care corpul devine principalul instrument de comunicare artistică. Rudolf Laban sublinia faptul că mișcarea umană nu este doar un fenomen mecanic, ci și unul expresiv, capabil să reflecte emoții și intenții dramatice. Prin intermediul mișcării, dansatorul poate construi semnificații și poate transmite mesaje fără a utiliza limbajul verbal.

Expresivitatea reprezintă una dintre dimensiunile esențiale ale dansului scenic. Ea presupune capacitatea interpretului de a transforma mișcarea într-un act artistic încărcat de sens. În lipsa expresivității, dansul poate rămâne o simplă demonstrație tehnică. În schimb, atunci când mișcarea este susținută de intenție, emoție și interpretare, aceasta devine un limbaj capabil să comunice publicului stări și idei complexe.

Teatralitatea în dans presupune introducerea unor elemente specifice artei teatrale: interpretarea unui rol, construirea unui personaj, dezvoltarea unei acțiuni sau sugerarea unei povești. Dansatorul nu mai este doar executantul unor mișcări coregrafice, ci devine interpretul unei identități scenice. Mimica, gesturile, direcția privirii și relația cu spațiul scenic contribuie la transmiterea emoțiilor și la construirea unei atmosfere dramatice.

Un element fundamental al teatralității în dans îl reprezintă jocul scenic. Dansatorul devine un actor al mișcării, capabil să transmită trăiri și intenții prin intermediul corpului. Interpretarea

scenică implică asumarea unui rol, înțelegerea contextului dramatic și utilizarea mișcării ca mijloc de comunicare artistică. Astfel, dansul capătă o dimensiune narativă și emoțională.

Coregrafia joacă un rol esențial în construirea dimensiunii teatrale. Prin organizarea mișcărilor într-o succesiune coerentă, coregraful creează o structură narativă care poate sugera evoluția unei povești. Ritmul, intensitatea mișcărilor și utilizarea spațiului scenic contribuie la dezvoltarea tensiunii dramatice și la construirea unei experiențe artistice complexe.

Muzica reprezintă un alt element esențial în crearea teatralității dansului. Alegerea muzicii influențează ritmul, atmosfera și emoția transmisă de spectacol. În multe situații, muzica devine suportul emoțional al coregrafiei, amplificând expresivitatea mișcărilor și facilitând transmiterea mesajului artistic către public. Costumele și elementele vizuale contribuie, de asemenea, la conturarea dimensiunii teatrale. Prin culori, forme și texturi, costumul poate sugera o anumită epocă, o cultură sau o stare emoțională. În același timp, scenografia și lumina scenică pot intensifica impactul vizual al spectacolului, contribuind la crearea unei atmosfere artistice coerente.

În practica pedagogică, integrarea elementelor teatrale în activitățile de dans poate avea un impact semnificativ asupra dezvoltării elevilor. Activitățile coregrafice care implică interpretare, improvizație și construirea unor personaje stimulează imaginația, încrederea în sine și capacitatea de exprimare artistică. În acest sens, dansul devine nu doar o formă de expresie artistică, ci și un instrument educațional valoros.

În concluzie, expresivitatea și teatralitatea reprezintă dimensiuni fundamentale ale dansului scenic. Prin integrarea mișcării, a interpretării, a muzicii și a elementelor vizuale, dansul devine o formă complexă de povestire scenică. Publicul nu urmărește doar execuția tehnică a mișcărilor, ci participă la o experiență artistică în care emoția, imaginea și gestul se îmbină pentru a crea o poveste exprimată prin limbajul corpului.

Bibliografie

Adina Cezar, Liana Tugearu, Dansul în secolul XX, Editura Fundației Culturale Române, București, 1999;

Carmen Cojocaru, Dansul contemporan. Corp, mișcare și expresivitate, Editura UNATC Press, București, 2012;

Gheorghe Ionescu, Coregrafia dansului tematic, Editura Muzicală, București, 1982.

APORTUL ACTIVITĂȚILOR CURRICULARE ȘI EXTRACURRICULARE ÎN FORMAREA EDUCABILULUI

Prof. înv. primar Gheorghică Cezarina

Școala Gimnazială „Mihail Andrei” Buhuși, jud. Bacău

„Școala trebuie să urmărească tot timpul ca tânărul să părăsească băncile ei nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă”(Albert Einstein).

Procesul educațional din zilele noastre nu mai poate fi conceput fără o îmbinare armonioasă între activitățile curriculare și cele extracurriculare. Dacă orele de curs asigură transmiterea cunoștințelor fundamentale, activitățile extracurriculare completează acest proces, oferindu-le elevilor oportunități de dezvoltare personală, socială și emoțională. Împreună, cele două tipuri de activități contribuie la formarea unui educabil autonom, creativ și bine pregătit pentru provocările societății.

Activitățile curriculare – baza formării academice

Activitățile curriculare reprezintă nucleul învățării, oferind elevilor competențele esențiale în domenii precum matematica, limba și literatura română, științele, artele sau educația fizică. Acestea dezvoltă gândirea logică, capacitatea de analiză și sinteză, precum și abilități de comunicare și lucru în echipă.

Cu toate acestea, simpla asimilare a cunoștințelor nu este suficientă pentru formarea unui individ echilibrat. De aceea, activitățile extracurriculare joacă un rol esențial, permițând elevilor să-și exprime liber creativitatea, să-și consolideze încrederea în sine și să exerseze competențe sociale esențiale.

Activitățile extracurriculare – spațiu pentru creativitate și dezvoltare personală

Activitățile extracurriculare au menirea de a completa educația formală, punând accent pe dimensiunea aplicativă și pe experiențele de învățare non-formale. Acestea pot include excursii, cluburi tematice, concursuri, spectacole, ateliere creative și, nu în ultimul rând, activități teatrale.

Un exemplu elocvent în acest sens îl reprezintă scenetele jucate de copii . Aceste activități artistice nu doar că aduc un plus de dinamism și motivație în învățare, dar și contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale:

Dezvoltarea expresivității și a încrederii în sine – Interpretarea unui rol presupune stăpânirea emoțiilor, claritatea exprimării și asumarea unui personaj. Prin participarea la scenete, elevii devin mai încrezători în forțele proprii și își îmbunătățesc abilitățile de comunicare.

Stimularea creativității – Jocul de rol oferă copiilor oportunitatea de a explora diverse personaje și situații, dezvoltându-le imaginația și capacitatea de a găsi soluții inedite.

Învățarea prin experiență – Prin dramatizare, copiii învață mai ușor concepte complexe, experimentând direct anumite situații sau emoții. Spre exemplu, o scenetă despre școală, cu tentă hazlie, poate transforma o simplă lecție de educație civică într-o experiență interactivă și memorabilă.

Formarea spiritului de echipă – Repetițiile și momentele de scenă îi ajută pe elevi să conștientizeze importanța colaborării, a respectului reciproc și a responsabilității față de colegi.

„Școala din pădure”-educație prin umor și teatru, o lecție despre învățare și prietenie

Una dintre cele mai eficiente metode de învățare este cea bazată pe umor, iar teatrul reprezintă un mijloc ideal prin care copiii pot învăța într-un mod plăcut și interactiv. În cadrul concursurilor de teatru, scenetele cu tentă hazlie despre școală sunt deosebit de apreciate, atât de copii, cât și de spectatori.

Un exemplu elocvent este sceneta „Școala din pădure”, care transformă procesul educațional într-o aventură amuzantă, plasându-l într-un context inedit – o clasă neobișnuită, formată din personaje din lumea animalelor și din basme. Povestea este narată de un povestitor și începe cu introducerea personajelor: broasca Dolfi, pisica, ursulețul Martinică, furnicuța Mica, elevii-clowni (unul năzdrăvan, altul cuminte), o zână bună și un grup de note – atât rele, cât și bune.

Decorul este unul de poveste: o căsuță din pădure, bănci de școală realizate din coajă de mesteacăn, tablă, manuale și rechizite. Copiii din această școală magică trebuie să învețe lecții importante, iar Zâna Bună, care joacă rolul învățătoarei, le îndrumă pașii spre cunoaștere.

Într-un moment amuzant, Martinică își uită caietul și încearcă să se descurce cu o frunză de mesteacăn, iar furnicuța Mica demonstrează că matematica poate fi un joc distractiv, reușind să calculeze corect câte mure a mâncat ursulețul. Copiii din scenetă învață astfel să își ajute colegii și să fie responsabili.

Un alt episod emoționant îl are în centru pe broscioiul Dolfi, care este marginalizat de ceilalți deoarece nu are un ghiozdan ca toți ceilalți. Deși la început vrea să renunțe la școală, el își dă seama că învățătura este mai importantă decât aparențele. Cu ajutorul prietenilor, descoperă o metodă ingenioasă de a învăța matematica: își creează un abac din mure culese de Scufița- Roșie.

Finalul scenetei este optimist și educativ: elevii înțeleg că școala este un loc al prieteniei și al cunoașterii, iar nota „10” își face apariția pentru a-i recompensa pe cei silitori. Mesajul transmis este unul clar: învățătura, cooperarea și empatia sunt cheia succesului.

Impactul scenetei asupra dezvoltării copiilor

Participarea la o astfel de scenetă le oferă elevilor multiple beneficii. Aceștia își dezvoltă abilități de comunicare, învață să lucreze în echipă și își gestionează emoțiile în fața unui public. În plus, teatrul contribuie la dezvoltarea gândirii critice și a imaginației, ajutându-i să-și exprime ideile într-un mod creativ. Repetițiile le consolidează disciplina și perseverența, iar experiența de pe scenă le îmbunătățește încrederea în sine.

Concursurile școlare reprezintă o oportunitate deosebită pentru elevi de a-și testa abilitățile, de a învăța din experiența altora și de a-și descoperi noi pasiuni. Fie că joacă rolul unui personaj comic sau tragic, fiecare copil își dezvoltă în mod unic personalitatea și învață aptitudini care îi vor fi utile în viață. Oferă copiilor recunoașterea meritelor și satisfacția muncii depuse, ceea ce contribuie la creșterea motivației pentru învățare și implicare. Astfel de evenimente educă nu doar prin conținutul artistic, ci și prin valorile pe care le promovează: perseverență, disciplină, cooperare și fair-play.

În concluzie, activitățile extracurriculare, precum scenetele de teatru, sunt un instrument valoros în formarea educabilului. Ele completează educația formală, oferindu-le copiilor șansa de a învăța într-un mod interactiv și captivant, pregătindu-i pentru provocările viitorului.

Bibliografie

* *Gherghina, Dumitru, Ana Danila, Loredana Roman – Activitati extracurriculare si extrascolare cultural-artistice in invatamantul preuniversitar, Ed. Didactica Nova, Craiova, 2009.*

Crăciunescu, Nedelea, Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar, în “Învățământul primar“ nr.2, 3 / 2000, Ed. Discipol, București;

PERFORMANȚĂ, RECUPERARE, INTEGRARE: GESTIONAREA OPTIMĂ A ETEROGENITĂȚII CLASELOR DE ELEVI

Prof. Grameni Alina

Școala Gimnazială Nr.1 Lumina

Eterogen, eterogenă, adjectiv (DEX): Despre elementele unui întreg: amestecat, deosebit, diferit, divers, felurit, pestriț.

Sinonime: amestecat, deosebit, diferit, divers, felurit, pestriț,

Antonime: omogen

Odată cu dezvoltarea cercetărilor din domeniul dinamicii grupurilor, în anii '50, în psihologia procesului educativ a început să fie abandonată ideea că interacțiunea profesor-elev este singura interacțiune cu impact asupra progresului cognitiv al elevilor. În ceea ce privește această alegere, pot spune că nu sunt de acord întru totul, deoarece tot comunicarea între profesor și elev este cea mai importantă și eficientă în același timp. Atunci când ascuți un elev, îi înțelegi trăirile, sentimentele și starea spirituală din ziua respectivă, totul se schimbă în favoarea elevului. Prin această atitudine a noastră, a profesorilor, ajungem să încurajăm elevii să participe cu drag la oră. Cu toată digitalizarea din zilele noastre, sentimentele nu pot fi niciodată înțelese decât prin interrelaționarea directă cu profesorul.

De asemenea, studiile de psihologie socială au pus în evidență importanța uriașă a climatului afectiv din grupul informal pentru participarea elevilor în școală, precum și eficiența interacțiunii dintre elevi pentru procesul de învățare. Într-adevăr aceste două concepte contează foarte mult pentru o bună desfășurare a orelor, chiar și în cadrul claselor eterogene. Climatul afectiv și interacțiunea dintre elevi pot conduce în primul rând la integrare, apoi la recuperare și implicit la performanță. Acolo unde nu există tensiune, concurență între elevi și fiecare se acceptă așa cum este, avem un climat favorabil. Actul de învățare devine mult mai ușor și mai plăcut atunci când ne ajutăm. Ca și profesor, țin foarte mult la acest aspect, la această atitudine a elevilor. Tot timpul le explic că, atunci când un elev greșește, nu trebuie să râdem, ci să-l încurajăm. Fac acest gest pentru că obiectivul fundamental al profesorului este să urmărească stimularea învățării prin cooperare, prin organizarea diferitelor activități (în general pe grupe). Se pare că întotdeauna relațiile armonioase cu ceilalți au condus la o stimă de sine ridicată și la dorința de a coopera din ce în ce mai mult. Pe cei cu probleme

trebuie să-i integrăm și să-i acceptăm așa cum sunt. De exemplu, sunt elevi cu CES sau cu alte probleme fizice sau de sănătate, care uneori sunt marginalizați. Atunci trebuie să luăm atitudine fie ca diriginte sau ca profesor la clasă și să le explicăm colegilor din colectivele din care fac parte că trebuie să-i integreze. Ei pot fi ajutați să recupereze materia, acolo unde nu înțeleg fie prin orele remediale realizate de cadrele didactice, fie prin ajutorul colegilor. La una din clasele la care predau, exact așa s-a întâmplat. Unul din cei mai buni elevi ai clasei a VI- a își ajută mereu colegii, explicându-le de câte ori este nevoie. La o altă clasă de a V-a, am o elevă cu CES, foarte isteță, dar cu probleme emoționale, este foarte sensibilă, se enervează ușor, plânge foarte des, se supără dacă nu reușește să rezolve din prima un exercițiu. Colegii săi au învățat să o accepte și totodată să o integreze în colectiv, fiind o colegă nouă. Există clase cu copii cu un nivel de pregătire ridicat, dar și clase cu copii cu un nivel mediu și chiar slab /inclusiv cu retard mental, indiferent de situația în care ne regăsim, spiritul de competitivitate trebuie să fie mereu prezent. Au fost ani în care cei cu deficiente evidente, au promovat în clase cu potențial ridicat, iar ulterior s-au realizat și din punct de vedere profesional, fiind admiși la un liceu de renume. Am avut un astfel de caz anul trecut, la clasa la care am fost dirigintă, o clasă cu potențial ridicat, cea mai mică medie fiind 8,50, iar elevul cu CES a făcut față situației, fiind foarte ambițios și silitor în același timp. La examenul de Evaluare Națională a luat poate note mai mari decât ale elevilor care învățau bine în timpul anului școlar și a fost admis la un liceu foarte bun.

După ce elevii sunt integrați și ajutați să recupereze materia prin diferitele metode folosite, se poate ajunge foarte ușor la performanță, dar tot acest proces depinde și de implicarea și eficiența profesorului. Chiar dacă grupul educativ are o compoziție relativ omogenă, cel puțin din punctul de vedere al vârstei, nevoilor, întotdeauna grupul mediază relația elev-profesor.

Avantaje ale eterogenității:

1. În privința receptării mesajelor profesorului, ceea ce este un avantaj pentru clasele cuprinzând elevi cu succese școlare se poate transforma într-un handicap pentru clasele slabe – căci elevii din astfel de clase nu vor ajunge niciodată să discute chestiuni dificile și vor avea de pierdut în fața celor buni.
2. Din punctul de vedere al interacțiunii elevilor, atât în cadru formal, cât și informal, clasele eterogene sunt în mod hotărât mai eficiente. Interacțiunea elevilor buni cu cei mai puțin buni aduce foloase nu numai ultimilor, dar și celor dintâi.

3. Pe de altă parte, ei pot ajunge să înțeleagă că fac parte dintr-o clasă slabă și că au fost repartizați astfel întocmai pentru că nivelul cunoștințelor și abilităților lor nu este suficient pentru a fi trimiși într-o clasă bună.

În ultimul timp, gruparea în manieră eterogenă a elevilor este inclusă în multe programe de reformă educațională, deși s-a demonstrat că profesorii, din comoditate sau din alte rațiuni, preferă clasele omogene.

În concluzie, ca și profesor care predă în mediul rural, cred în eficiența formării claselor eterogene.

Bibliografie:

1. *Constantin Cucos (coordonator) – „Psihopedagogie”, Ediția a III-a, Editura Polirom, 2009.*
2. *Romiță Iucu – „Managementul și gestiunea clasei de elevi”, Iași, Editura Polirom, 2000.*

INTRODUCEREA INSTRUMENTELOR DIGITALE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

Grigore Elena Mihaela, Palatul Copiilor Pitești

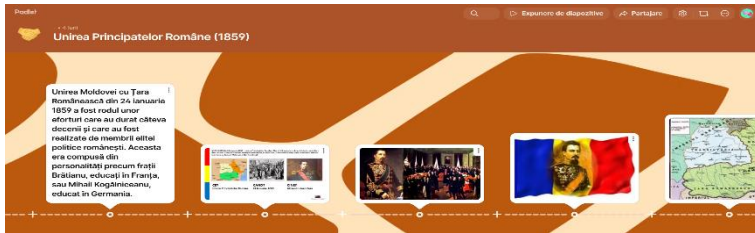
Tehnologia a devenit un element definitoriu al societății contemporane, influențând modul în care comunicăm, lucrăm și învățăm. În acest context, școala are responsabilitatea de a se adapta și de a integra instrumentele digitale în procesul educațional, pentru a răspunde nevoilor unei generații care a crescut și s-a dezvoltat având acces nonstop la mediul online. Utilizarea tehnologiilor digitale în procesul de predare-învățare-evaluare duce la schimbarea și la îmbunătățirea sistemului educațional, aceasta fiind direcția inevitabilă în care se îndreaptă educația modernă. Pandemia COVID-19 a accelerat acest proces, transformând digitalizarea dintr-o opțiune într-o necesitate și demonstrând că învățarea poate continua eficient și în medii virtuale, dacă sunt utilizate resursele potrivite.

Elevii din generațiile actuale sunt nativi digitali, obișnuiți cu interactivitatea, viteza informației și diversitatea mediilor vizuale. Pentru ei, tehnologia nu este un instrument auxiliar, ci un limbaj natural. De aceea, integrarea instrumentelor digitale în activitățile școlare reprezintă o modernizare binevenită a metodelor de predare și o modalitate de a crea punți între modul copiilor de a percepe lumea și conținuturile educaționale. Prin utilizarea platformelor interactive, a aplicațiilor educaționale și a resurselor multimedia, profesorii pot transforma lecțiile în experiențe dinamice, atractive și relevante. Mulți profesori utilizează deja instrumentele digitale la clasă, inclusiv în educația extrașcolară/nonformală, ceea ce arată că această schimbare este în curs de realizare și că există o deschidere tot mai mare către inovație.

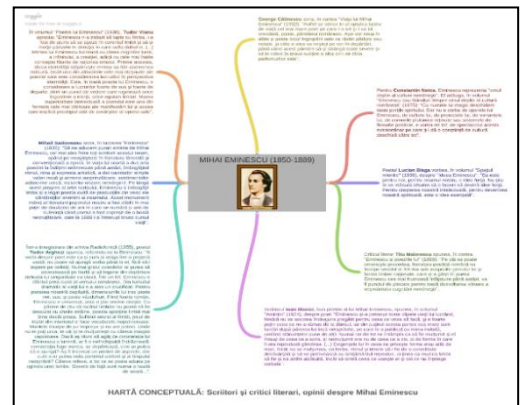
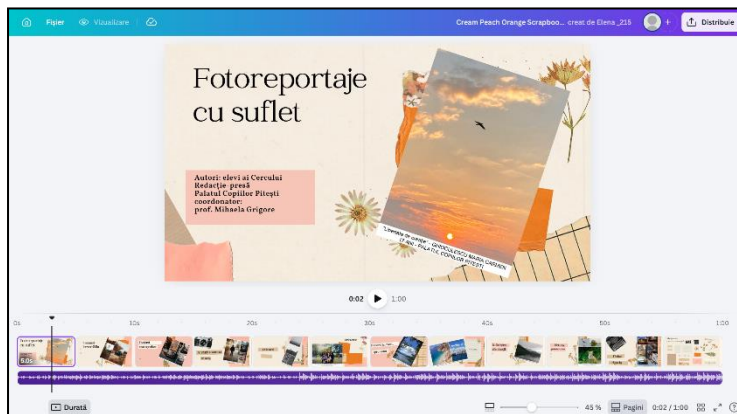
Un exemplu elocvent al modului în care tehnologia poate fi integrată creativ în educație îl reprezintă activitățile realizate în cadrul Cercului Redacție-presă de la Palatul Copiilor Pitești. Acestea demonstrează că instrumentele digitale sunt mijloace tehnice utile și adevărate resurse pedagogice care stimulează gândirea critică, creativitatea și colaborarea.

În proiectul „Reportaj – incursiune în istorie”, elevii de la Cercul Redacție-presă au folosit platforma *Prezi* pentru a crea prezentări dinamice despre personalități istorice, explorând informația într-un mod vizual și interactiv.

Activitatea dedicată zilei de 24 ianuarie 1859 a valorificat *Padlet* ca spațiu colaborativ, unde elevii au putut adăuga imagini, texte și idei, construind împreună o hartă digitală a cunoștințelor.

Proiectul „Fotoreportaje cu suflet”, realizat în *Canva*, a îmbinat fotografia, textul și designul grafic, oferind elevilor ocazia de a crea materiale vizuale cu impact emoțional și estetic. De asemenea, activitatea „Pe urmele lui Mihai Eminescu”, desfășurată cu ajutorul platformei *Coggle*, a permis realizarea unor hărți conceptuale care au sintetizat informații despre viața și opera poetului național al românilor, facilitând înțelegerea și memorarea.

Pe lângă aceste exemple, există numeroase alte instrumente digitale care pot sprijini procesul educațional. Platforme precum StoryJumper, Mentimeter, Animoto, Wordwall, Kahoot!, Liveworksheets, LearningApps, Quizizz sau Genially oferă posibilități variate de creare a unor activități interactive, de la jocuri educaționale și sondaje în timp real până la prezentări animate, videoclipuri sau fișe de lucru cu autocorectare. Aceste instrumente permit profesorilor să diversifice metodele de predare, să personalizeze conținuturile și să creeze contexte de învățare și evaluare adaptate nivelului și ritmului fiecărui elev. În același timp, elevii beneficiază de un mediu de învățare stimulat, care le dezvoltă autonomia, creativitatea și competențele digitale.

Impactul acestor instrumente asupra procesului educațional este semnificativ. Pentru elevi, tehnologia transformă învățarea într-o experiență activă, captivantă și relevantă pentru lumea în care trăiesc. Ei devin participanți implicați, nu doar receptori ai informației, iar colaborarea și comunicarea sunt stimulate prin activități interactive și prin proiecte digitale atractive. Pentru

profesori, instrumentele digitale reprezintă oportunități de inovare, eficientizare și adaptare. Evaluarea devine mai rapidă și mai obiectivă, resursele sunt mai ușor de actualizat, iar lecțiile pot fi personalizate în funcție de nevoile elevilor.

Integrarea instrumentelor digitale în educație este o tendință modernă utilă și o direcție necesară pentru a construi un sistem educațional adaptat secolului XXI. Școala va reuși să facă față provocărilor timpului și să răspundă nevoilor educaționale ale nativilor digitali prin utilizarea tehnologiilor moderne. Instrumentele digitale nu înlocuiesc profesorul, ci îi amplifică rolul, oferindu-i noi modalități de a ghida și de a conecta elevii la realitatea în continuă schimbare. Educația devine astfel mai flexibilă, mai interactivă și mai apropiată de modul în care elevii învață și se raportează la lume.

PROIECTE EDUCAȚIONALE INOVATOARE ÎN EDUCAȚIA TEATRALĂ

*Prof. Ana Hegyi,
Palatul Copiilor Iași*

Educația contemporană se află într-un proces continuu de transformare, determinat de schimbările sociale, tehnologice și culturale ale societății actuale. În acest context, proiectele educaționale inovatoare reprezintă o direcție esențială pentru adaptarea procesului instructiv-educativ la nevoile reale ale elevilor. Arta teatrală, prin specificul său profund formativ, devine un instrument educațional complex, capabil să dezvolte competențe cheie precum creativitatea, comunicarea, empatia, gândirea critică și spiritul de echipă.

Teatrul oferă un cadru educațional non-formal și informal în care elevii pot experimenta, pot greși și pot învăța într-un mod autentic. Activitățile teatrale valorifică metodele active de învățare, punând elevul în centrul demersului didactic și transformând actul educațional într-o experiență vie, participativă și incluzivă. În acest sens, proiectele educaționale bazate pe teatru răspund cerințelor actuale ale educației europene, care promovează învățarea pe tot parcursul vieții, incluziunea și adaptarea la diversitatea elevilor.

În cadrul Palatului Copiilor Iași pe care îl considerăm un spațiu al educației prin creativitate, activitățile educaționale desfășurate la cercul de teatru de păpuși se constituie într-un exemplu relevant de bună practică educațională. Aici, educația artistică depășește limitele curriculare tradiționale și se transformă într-un demers interdisciplinar, care îmbină elemente de teatru, literatură, arte vizuale, muzică, tehnologie și educație civică.

Cercul de teatru de păpuși reprezintă un mediu incluziv, deschis tuturor copiilor, indiferent de nivelul de pregătire, ritmul de învățare sau particularitățile individuale. Activitățile sunt adaptate nevoilor fiecărui elev, fiind utilizate metode precum jocul de rol, improvizația, învățarea prin proiect, storytelling-ul și lucrul colaborativ. Prin intermediul acestora, elevii își dezvoltă abilități artistice, dar și competențe socio-emoționale esențiale pentru integrarea armonioasă în societate.

Un proiect educațional de amploare, cu impact semnificativ asupra comunității școlare, este Concursul județean de teatru pentru elevi „Edu Teatru”, inițiat și organizat cu scopul de a stimula interesul elevilor pentru arta teatrală și de a promova educația prin teatru. Acest concurs reprezintă

un cadru competitiv, dar în același timp formativ, în care elevii sunt încurajați să își exprime creativitatea, să colaboreze și să își depășească limitele.

„Edu Teatru” valorifică metodele active de învățare prin implicarea directă a elevilor în toate etapele realizării unui spectacol: alegerea textului, adaptarea scenariului, construirea personajelor, realizarea decorurilor și păpușilor, utilizarea tehnologiei pentru sunet și lumini, precum și promovarea evenimentului. Elevii nu sunt doar interpreți, ci devin creatori de conținut artistic, asumându-și responsabilități și roluri diverse.

Concursul promovează incluziunea prin participarea elevilor din medii diferite, oferindu-le șanse egale de afirmare și exprimare artistică. De asemenea, accentul este pus pe mesajele educative ale spectacolelor, care abordează teme precum toleranța, respectul față de diversitate, protejarea mediului, prietenia și solidaritatea.

Festivalul-concurs național de teatru de păpuși și pantomimă „Cătălin Damian” reprezintă un alt exemplu de proiect educațional inovator, cu deschidere națională și impact teatral major. Acest eveniment oferă elevilor oportunitatea de a intra în contact cu diferite forme de expresie teatrală, de a face schimb de experiență cu alți tineri pasionați de teatru și de a se raporta la standarde artistice diverse.

Pantomima și teatrul de păpuși sunt forme de expresie care stimulează imaginația, expresivitatea corporală și comunicarea non-verbală. Prin participarea la festival, elevii își dezvoltă creativitatea și învață să transmită emoții și mesaje fără a se baza exclusiv pe cuvânt. Acest tip de activitate este extrem de valoros din perspectiva educației incluzive, fiind accesibil și elevilor cu dificultăți de comunicare sau cu nevoi educaționale speciale.

Festivalul încurajează utilizarea tehnologiilor educaționale moderne, precum proiecțiile multimedia, elementele de mapping, efectele sonore digitale și promovarea online a spectacolelor. Astfel, elevii sunt familiarizați cu noile instrumente tehnologice și învață să le integreze creativ în actul artistic.

Proiectele educaționale desfășurate în domeniul teatrului de păpuși și pantomimei au un pronunțat caracter interdisciplinar. Activitățile teatrale sunt corelate cu disciplina limba și literatura română, prin analiza și adaptarea textelor dramatice, cu educația plastică, prin realizarea decorurilor

și păpușilor, cu muzica, prin crearea atmosferei sonore, dar și cu tehnologia informației și a comunicațiilor.

Utilizarea tehnologiilor educaționale contribuie la modernizarea procesului de învățare și la creșterea motivației elevilor. Elevii sunt implicați în realizarea materialelor video, a afișelor digitale, a prezentărilor multimedia și a platformelor online de promovare a proiectelor. Aceste activități dezvoltă competențe digitale esențiale și îi pregătesc pentru cerințele societății actuale.

Implicarea elevilor în proiecte Erasmus+ cu tematică teatrală reprezintă o direcție strategică importantă în promovarea educației inovatoare. Aceste proiecte facilitează schimburile culturale, dialogul intercultural și învățarea prin experiență directă. Elevii au ocazia să participe la ateliere internaționale de teatru, să colaboreze cu tineri din alte țări și să descopere noi perspective asupra artei și educației.

Teatrul devine astfel un limbaj universal, care depășește barierele lingvistice și culturale. Proiectele Erasmus+ contribuie la dezvoltarea competențelor sociale, a autonomiei și a spiritului civic, promovând valori europene precum solidaritatea, respectul și diversitatea culturală.

Proiectele educaționale inovatoare bazate pe arta teatrală demonstrează că educația poate fi un proces viu, creativ și adaptat nevoilor actuale ale elevilor. Prin metode active, demersuri interdisciplinare, utilizarea tehnologiilor educaționale și promovarea incluziunii, teatrul devine un instrument eficient de formare a personalității tinerilor.

Activitățile desfășurate în cadrul Palatului Copiilor Iași, Concursul județean „Edu Teatru” și Festivalul-concurs național de teatru de păpuși și pantomimă „Cătălin Damian” constituie exemple de bune practici care evidențiază rolul educației artistice în dezvoltarea competențelor-cheie și în susținerea unei educații sustenabile, orientate spre viitor.

Bibliografie:

1. Dewey, John, *Democrație și educație*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.
2. Gardner, Howard, *Minți diferite. Teoria inteligențelor multiple*, Editura Sigma, București, 2006.
3. Boal, Augusto, *Teatrul oprimaților*, Editura Nemira, București, 2014.
4. Ciolan, Lucian, *Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom, Iași, 2008.

5. *Iucu, Romiță, Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative, Editura Polirom, Iași, 2006.*
6. *Vrasmaș, Traian, Educația incluzivă, Editura Aramis, București, 2001.*

VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI MUZICALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ

Prof. Marinica Ifrim,

Palatul Copiilor Bacău-fil. Moinești

Arta muzicală reprezintă una dintre cele mai vechi și profunde forme de expresie umană, având un rol esențial în dezvoltarea armonioasă a personalității. Dincolo de dimensiunea estetică, muzica are o puternică funcție formativă și educativă, fiind recunoscută ca instrument pedagogic valoros în procesul de învățământ modern. Educația contemporană urmărește nu doar transmiterea de informații, ci și dezvoltarea competențelor, a creativității, a inteligenței emoționale și a capacității de cooperare — domenii în care arta muzicală are contribuții majore.

În contextul actual, caracterizat prin schimbări rapide, tehnologizare și diversitate culturală, muzica devine un limbaj educativ complex, capabil să unească, să motiveze și să dezvolte elevul la nivel cognitiv, afectiv și social. Activitățile muzicale oferă contexte de învățare activă, participativă și interdisciplinară, fiind perfect compatibile cu principiile educației moderne centrate pe elev.

1. Muzica – limbaj universal și mijloc de formare

Muzica este considerată un limbaj universal datorită capacității sale de a transmite emoții și sensuri dincolo de cuvinte. Această caracteristică o transformă într-un instrument didactic eficient, accesibil tuturor categoriilor de vârstă și nivelurilor de dezvoltare.

Prin educația muzicală, elevii învață să perceapă, să interpreteze și să redea mesaje sonore, dezvoltându-și sensibilitatea auditivă și capacitatea de exprimare nonverbală. Ritmul, melodia și armonia contribuie la organizarea percepției și la structurarea gândirii. Muzica devine astfel nu doar obiect de studiu, ci și mijloc de formare a capacităților de receptare și comunicare.

În pedagogia modernă, accentul cade pe învățarea prin experiență directă, iar activitățile muzicale — cântul, audiția, improvizația, mișcarea ritmică — oferă tocmai acest tip de experiență activă.

2. Valențele cognitive ale educației muzicale

Educația muzicală contribuie semnificativ la dezvoltarea proceselor cognitive, fiind corelată cu îmbunătățirea performanțelor școlare generale.

2.1 Dezvoltarea atenției și concentrării;

Exercițiile muzicale solicită atenția susținută și distributivă. Elevul trebuie să urmărească simultan ritmul, linia melodică, textul și indicațiile profesorului. Această antrenare constantă conduce la creșterea capacității de concentrare.

2.2 Dezvoltarea memoriei

Memorarea cântecelor și a structurilor muzicale dezvoltă memoria auditivă, verbală și secvențială. Repetiția muzicală organizată sprijină consolidarea informațiilor și transferul deprinderilor în alte domenii de studiu.

2.3 Structurarea gândirii logice

Muzica are o organizare internă bazată pe raporturi matematice și structurale. Valorile de note, măsurile și formulele ritmice contribuie la dezvoltarea simțului proporției și al ordinii. Elevii înțeleg mai ușor noțiuni abstracte prin intermediul structurilor sonore.

2.4 Sprijin pentru învățarea interdisciplinară

Muzica facilitează învățarea limbajului, a matematicii și a limbilor străine. Cântecele didactice sunt frecvent utilizate pentru fixarea noțiunilor și pentru învățarea prin ritm și repetiție.

3. Valențele afectiv-emoționale ale artei muzicale

Dimensiunea afectivă este una dintre cele mai puternice componente pedagogice ale muzicii.

3.1 Exprimarea emoțiilor

Muzica oferă elevilor posibilitatea de a exprima trăiri și stări interioare într-o formă acceptată și valorizată. Interpretarea muzicală devine un canal de descărcare și clarificare emoțională.

3.2 Dezvoltarea inteligenței emoționale

Prin audiție și interpretare, elevii învață să recunoască și să diferențieze stări afective. Această capacitate contribuie la dezvoltarea empatiei și a autocunoașterii.

3.3 Creșterea încrederii în sine

Participarea la momente artistice, spectacole și concursuri dezvoltă curajul, stăpânirea de sine și încrederea în propriile capacități. Reușita artistică are un puternic efect motivant.

3.4 Rol terapeutic

Muzica are efect relaxant și echilibrant, reducând stresul și tensiunea emoțională. În mediul educațional actual, acest rol devine din ce în ce mai important.

4. Valențele sociale ale educației muzicale

Activitățile muzicale de grup dezvoltă competențele sociale și spiritul de colaborare.

4.1 Spiritul de echipă

Cântul coral și activitățile de ansamblu îi învață pe elevi să colaboreze, să se sincronizeze și să respecte disciplina colectivă. Fiecare membru contribuie la rezultatul final.

4.2 Comunicarea și relaționarea

Muzica facilitează interacțiunea și cooperarea. Elevii învață să asculte activ și să răspundă adecvat în cadrul grupului.

4.3 Educația interculturală

Repertoriul variat contribuie la cunoașterea altor culturi și tradiții, dezvoltând toleranța și respectul pentru diversitate.

5. Valențele creative și estetice

Creativitatea este o competență centrală a educației moderne, iar muzica este un mediu privilegiat pentru dezvoltarea ei.

5.1 Improvizația

Exercițiile de improvizație ritmică și melodică stimulează spontaneitatea și gândirea divergentă.

5.2 Creația muzicală

Activitățile de compoziție simplă și jocurile sonore dezvoltă inițiativa și originalitatea.

5.3 Formarea gustului estetic

Contactul constant cu muzică valoroasă contribuie la formarea criteriilor estetice și la dezvoltarea sensibilității artistice.

6. Metode moderne în educația muzicală

Didactica modernă a muzicii utilizează metode interactive:

- * învățarea prin joc muzical
- * percuție corporală
- * mișcare și dans ritmic
- * improvizație dirijată
- * proiecte artistice interdisciplinare
- * lucru pe grupe
- * utilizarea aplicațiilor digitale muzicale
- * învățare prin creație și descoperire

Profesorul are rol de facilitator al experienței muzicale, stimulând participarea activă.

7. Muzica și interdisciplinaritatea

Educația muzicală se integrează eficient cu:

- * literatura
- * istoria
- * matematica
- * educația fizică
- * artele plastice
- * studiile culturale

Această abordare oferă coerență și profunzime procesului de învățare.

Concluzie:

Arta muzicală are valențe pedagogice multiple și profunde în educația modernă. Ea contribuie la dezvoltarea cognitivă, emoțională, socială și creativă a elevului, fiind un instrument educativ complex și eficient. Prin metode interactive și interdisciplinare, muzica devine un factor esențial în formarea personalității armonioase.

Integrarea artei muzicale în procesul educațional modern nu reprezintă doar o opțiune culturală, ci o necesitate pedagogică.

Bibliografie orientativă

- 1. Cucoș, Constantin — Pedagogie, Editura Polirom*
- 2. Cerghit, Ioan — Metode de învățământ, Editura Polirom*
- 3. Albușescu, I., Albușescu, M. — Didactica disciplinelor artistice*
- 4. Neacșu, Ioan — Instruire și învățare*
- 5. Radu, I. T. — Evaluarea în procesul didactic*
- 6. Ministerul Educației — Programe școlare pentru disciplina Educație muzicală*

VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ ÎN LUCRUL CU ELEVII CU DEFICIENȚĂ MINTALĂ SEVERĂ- EXEMPLU PRACTIC LA CLASĂ

Prof. Manoliu Roxana-Ioana

Prof. Dr. Mariana Cojocaru

Școala Gimnazială Specială Constantin Păunescu Iași

Integrarea teatrului în activitățile educaționale pentru elevii cu dizabilități mintale severe este o metodă pedagogică eficientă care contribuie la dezvoltarea abilităților cognitive, emoționale și sociale. Activitățile dramatice, cum ar fi jocul de rol, dramatizarea sau exercițiile de exprimare corporală, oferă elevilor oportunitatea de a participa activ la procesul de învățare și ajută la dezvoltarea comunicării, cooperării și exprimării emoțiilor. Elevii cu deficiență mintală severă au dificultăți în înțelegerea informațiilor abstracte, dezvoltarea limbajului și menținerea atenției. Pentru această cauză, metodele de învățare care se bazează pe experiențe directe, mișcare și implicare emoțională sunt foarte eficiente.

Arta teatrală oferă un mediu de învățare în care copiii învață prin joc, imitare și experimentare, ajutându-i să dezvolte competențe utile în viața de zi cu zi. Activitățile teatrale au mai multe beneficii educaționale, mai ales în *educația specială*. Ele ajută la dezvoltarea abilităților de comunicare, atât prin vorbire, cât și prin gesturi și expresii. Elevii sunt încurajați să folosească gesturi, mimici, expresii ale feței sau cuvinte simple pentru a transmite mesaje și emoții.

Acest proces ajută la dezvoltarea limbajului și face mai ușoară comunicarea socială. În plus, teatrul contribuie la dezvoltarea abilităților emoționale și sociale. Prin a interpreta personaje sau a dramatiza anumite situații din viața de zi cu zi, elevii învață să identifice și să exprime emoții precum bucuria, tristețea sau surpriza. Această experiență ajută la dezvoltarea empatiei și la întărirea relațiilor cu alții. În plus, activitățile teatrale promovează creativitatea și dezvoltarea imaginației. Chiar dacă elevii au un nivel cognitiv scăzut, jocurile dramatice simple le permit să-și exploreze diferite roluri și situații. În plus, aceste activități ajută la dezvoltarea motricității și a coordonării corpului.

Un alt punct important este creșterea interesului pentru învățare. Activitățile teatrale sunt văzute de elevi ca fiind distractive și amuzante, ceea ce contribuie la implicarea lor mai mare în procesul de învățare. Prin această metodă, învățarea devine mai interesantă și mai ușor de înțeles.

Activitate practică: „Povestea dramatizată cu marionete”

(dezvoltarea limbajului și a atenției la elevii cu deficiență mintală severă)

Utilizarea marionetelor în activitățile educaționale reprezintă o metodă eficientă de stimulare a comunicării și a atenției la elevii cu deficiență mintală severă. Marionetele creează un context ludic și atractiv care facilitează implicarea elevilor în procesul de învățare. Prin dramatizarea unor povești simple, elevii sunt încurajați să participe activ, să observe, să imite și să utilizeze cuvinte sau gesturi pentru a exprima idei și emoții.

În educația specială, activitățile teatrale cu marionete contribuie la dezvoltarea limbajului expresiv și receptiv, la creșterea capacității de concentrare și la stimularea imaginației. De asemenea, aceste activități favorizează interacțiunea socială și dezvoltarea abilităților de cooperare între elevi.

Obiectivele activității

- dezvoltarea limbajului verbal și nonverbal;
- stimularea atenției și a capacității de concentrare;
- dezvoltarea abilităților de imitare;
- stimularea expresivității emoționale;
- încurajarea participării active la activități de grup;

Materiale necesare

- marionete sau păpuși de mână (de exemplu: animale sau personaje din povești);
- decor simplu realizat din carton sau materiale textile;
- imagini ilustrative din poveste;
- suport audio sau muzică ambientală (opțional);

Desfășurarea activității

Momentul introductiv

Profesorul prezintă marionetele elevilor și le spune că acestea vor spune o poveste. Elevii sunt invitați să observe personajele și să le identifice (de exemplu: iepuraș, ursuleț, pisică). Se folosesc întrebări simple precum: „Cine este acesta?” sau „Cum face pisica?”.

Prezentarea poveștii

Profesorul dramatizează o poveste scurtă folosind marionetele. Povestea trebuie să fie simplă, cu replici scurte și repetitive. De exemplu, povestea poate ilustra o situație din viața cotidiană: un

iepuraș care își caută prietenii sau animalele care se întâlnesc în pădure. Pe parcursul poveștii, profesorul utilizează gesturi, mimică și schimbări de ton ale vocii pentru a menține atenția elevilor.

Implicarea elevilor

După prezentarea poveștii, elevii sunt invitați să participe activ. Fiecare elev poate manipula o marionetă și poate reproduce gesturi sau cuvinte simple ale personajelor. Profesorul îi încurajează să repete expresii scurte, precum „Bună!”, „Hai!”, „Vino aici!”. Pentru elevii care au dificultăți de limbaj, participarea poate fi realizată prin gesturi, mimică sau mișcarea marionetei.

Consolidarea activității

La final, profesorul reia personajele și întreabă elevii despre poveste: „Cine era iepurașul?”, „Pe cine a întâlnit?”. Elevii pot indica marionetele sau imaginile corespunzătoare.

Impactul educational al activității

Activitatea contribuie la dezvoltarea mai multor competențe importante pentru elevii cu deficiență mintală severă. În primul rând, marionetele facilitează exprimarea emoțiilor și a ideilor într-un mod accesibil și atractiv. În al doilea rând, dramatizarea poveștilor stimulează atenția și memoria prin repetarea unor secvențe simple.

De asemenea, manipularea marionetelor contribuie la dezvoltarea motricității fine și a coordonării mâinilor. Participarea la activități de grup favorizează interacțiunea socială și dezvoltarea relațiilor cu ceilalți elevi.

Prin integrarea teatrului de marionete în activitățile didactice, profesorul creează un mediu educațional stimulant, în care elevii pot învăța într-un mod plăcut și adaptat nivelului lor de dezvoltare.

Bibliografie

1. *Gherguț, Alois – Psihopedagogia persoanelor cu cerințe educaționale speciale, Editura Polirom, Iași, 2013, p. 120–125.*
2. *Verza, Emil; Verza, Florin – Tratat de psihopedagogie specială, Editura Universității din București, București, 2011, p. 332–336.*
3. *Vrăsmaș, Ecaterina – Introducere în educația cerințelor speciale, Editura Credis, București, 2007, p. 92–95.*

4. *Westwood, Peter – Commonsense Methods for Children with Special Educational Needs, Routledge, London, 2011, p. 150–153.*
5. *Hallahan, Daniel P.; Kauffman, James M.; Pullen, Paige C. – Exceptional Learners: An Introduction to Special Education, Pearson, Boston, 2015, p. 274–276.*

ROLUL ARTEI TEATRALE CA LIANT ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

Martinică Bianca,
Palatul Copiilor Iași

În peisajul educațional contemporan, aflat într-o continuă expansiune, în care practicile și perspectivele se pot schimba, școala nu mai poate fi considerată doar un spațiu al transferurilor de informații teoretice. Conceptul de Școală a viitorului începe să fie tot mai dezbătut, fiind definit în prezent ca un laborator de formare și șlefuire a caracterelor, iar competențele cheie (empatia, colaborarea, adaptabilitatea) devin prioritare.

În contextul tuturor acestor lucruri, arta teatrală nu mai poate fi concepută precum un simplu act de divertisment, ori o activitate extrașcolară prin intermediul căreia elevii își exersează dicția și își antrenează memoria, ci devine un liant fundamental de explorare a sinelui și a lumii. Obiectivul pedagogiei teatrale nu ar trebui să fie spectacolul în sine, ci utilizarea jocului de rol ca instrument de învățare activă.

Prin transpunerea fizică și emoțională în diverse scenarii, prin interpretarea diferitelor personaje, elevul procesează informația la nivel de ansamblu, antrenându-și în acest mod mecanismele de analiză critică și empatia, asigurând astfel o conexiune organică între noțiunile teoretice și aplicabilitatea lor în viața cotidiană. Astfel spus, prin intermediul instrumentelor pedagogice teatrale specifice și cu ajutorul exercițiilor/jocurilor desfășurate în cadrul atelierelor de actorie, elevii asimilează informații esențiale și își consolidează propria personalitate, aspecte care le vor fi de ajutor pe tot parcursul vieții. De aceea este esențial și recomandat ca expunerea preșcolară la acest tip de activități să fie făcută încă de la cele mai fragede vârste (4-5 ani), când plasticitatea emoțională și disponibilitatea pentru joc și cunoaștere sunt în plină dezvoltare.

Pornind de la aceste premise, în cele ce urmează voi prezenta o serie de exerciții și jocuri teatrale care pot contribui semnificativ la dezvoltarea competențelor fundamentale ale elevului. Aceste instrumente didactice nu vizează doar latura artistică, ci sunt concepute ca resurse educaționale menite să stimuleze atenția, controlul emoțional și spiritul de echipă, piloni esențiali în consolidarea școlii viitorului.

Pentru a transforma aceste concepte în realitate pedagogică, putem apela la instrumente precum „Oglinda”, un exercițiu de o simplitate remarcabilă, dar cu un impact profund asupra atenției distributive. Lucrând în perechi, elevii sunt puși în situația de a reflecta fidel și simultan mișcările și gesturile partenerului, un proces care reînvață copilul să fie prezent și racordat la cel de lângă el. Bineînțeles, odată atins obiectivul inițial, exercițiul poate fi dezvoltat progresiv, oferind elevilor libertatea de a crea momente inedite pe marginea unor subiecte diverse. Această extensie creativă transformă jocul într-un spațiu de improvizație pură, unde tinerii își pot testa propriile ipoteze și viziuni asupra lumii.

Trecând de la nivelul individual la cel social, o metodă cu un potențial de exprimare socială deosebit este cea a „Tablourilor vii” (fig. 1). În cadrul acestui exercițiu, elevii nu doar descriu teoretic o situație, ci o materializează prin propriile corpuri sub forma unei „fotografii statice”, pornind de la o temă dată de profesor, cum ar fi, de exemplu, „O zi în parc”. Organizați în echipe, aceștia trebuie să negocieze rapid pozițiile și rolurile pentru a compune o imagine coerentă.

Inovația pedagogică survine în momentul în care, la cuvântul „Acțiune!”, personajele din tablou prind viață și încep să dramatizeze situația respectivă. Această tranziție de la imobilitate la mișcare antrenează capacitatea de improvizație și spontaneitate. Elevii experimentează fizic modul în care o simplă scenă statică se poate transforma într-o interacțiune dinamică, plină de sens. Totodată, improvizând, ei învață să își asculte partenerul de scenă, să intervină atunci când este necesar și să construiască inclusiv pe baza ideilor celorlalți, transformând actul individual într-o reușită colectivă. Astfel, noțiunile de relaționare socială sunt explorate organic, oferind elevilor un spațiu sigur în care pot exersa diverse comportamente și reacții pentru viața cotidiană.

Continuând ideea dezvoltării colective, exercițiul „Mașinăria” (fig. 2) ilustrează perfect conceptul de interdependență și importanța fiecărui membru în realizarea unui întreg unitar. Pornind de la alegerea unui obiect complex, de la un mecanism ceasornic până la un fenomen al naturii, exercițiul debutează cu un prim elev care ocupă centrul spațiului, asumându-și prin postură și sunet repetitiv rolul unei componente specifice.

Succesiv, ceilalți colegi intervin în scenă, adăugând elemente noi care trebuie să se conecteze organic cu cele deja existente, până când întregul grup formează un mecanism unitar. Prin acest instrument, se cultivă în mod natural spiritul de solidaritate, elevul înțelegând că precizia și implicarea propriei acțiuni sunt esențiale pentru succesul întregului grup, transformând acțiunea individuală într-un pilon al reușitei colective.

Toate aceste metode demonstrează faptul că introducerea metodelor teatrale în activitatea noastră didactică reprezintă o necesitate în formarea noilor generații. Prin exerciții precum cele prezentate mai sus, sala de clasă se transformă dintr-un spațiu al teoriei și al lecțiilor rigide într-un mediu de explorare, căutare și autodesoperire.

Aceste instrumente îi oferă elevului libertatea de a experimenta fără teama de eșec, de a comunica dincolo de limbajul verbal și de a înțelege că evoluția personală este strâns legată de armonia și energia colectivului din care face parte. Reînvațându-i pe copii să se privească, să se asculte și să colaboreze, pedagogia teatrală pune bazele unei educații complete, pregătind viitori adulți să se dezvolte cu empatie și adaptabilitate într-o societate în permanentă schimbare. Astfel, teatrul devine în ultimă instanță un exercițiu de viață care contribuie la dezvoltarea elevilor, oferindu-le încrederea de care au nevoie pentru a-și exprima propriul adevăr și pentru a construi relații armonioase cu cei din jur.

Fig.1 – Tablourile vii

Fig. 2 - Mașinăria

Bibliografie:

Banu, George, Teatrul și pedagogia, Editura Nemira, București, 2013

Cucoș, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014

Boal, Augusto, Jocuri pentru actori și non-actori, Editura Concept, 2005

Spolin, Viola, Improvizație pentru teatru, Editura UNATC PRESS, 2014

Goleman, Daniel, Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București 2005

Apostol, Radu, Teatru ca metodă. Teatru educațional, UNATC Press, București, 2018

Donellan, Declan, Reguli și instrumente pentru jocul teatral, Ed. Unitext, traducerea S.Stănescu și I. Ieronim, București, 2006

LA MAGIE DU THÉÂTRE DANS LA SALLE DE CLASSE

prof. MIHAI Elena-Daniela

Liceul Teoretic „Ion Borcea” Buhuși

Dans le contexte de l'éducation contemporaine, l'école ne se limite plus à la simple transmission de connaissances. Elle vise également le développement harmonieux de la personnalité de l'élève, l'acquisition de compétences sociales et la stimulation de la créativité. Dans cette perspective, le théâtre s'impose comme un outil pédagogique particulièrement efficace, capable de favoriser l'apprentissage actif et de transformer la salle de classe en un espace dynamique d'exploration et d'expression.

Le théâtre possède une dimension éducative complexe, car il combine l'expression artistique, la communication, l'émotion et la réflexion. À travers les activités théâtrales, les élèves apprennent à s'exprimer librement, à écouter les autres et à collaborer dans un cadre collectif. Le jeu de rôle, l'improvisation et la mise en scène permettent aux apprenants de vivre des situations variées, de développer leur empathie et de comprendre plus profondément les comportements humains.

L'un des principaux avantages pédagogiques du théâtre réside dans le développement des compétences de communication. Les élèves sont encouragés à travailler leur diction, leur expression corporelle et leur capacité à transmettre des idées et des émotions. Ces compétences deviennent essentielles non seulement dans le contexte scolaire, mais aussi dans la vie sociale et professionnelle. En outre, le théâtre contribue à renforcer la confiance en soi, car les élèves apprennent à dépasser leur timidité et à prendre la parole devant un public.

Le théâtre joue également un rôle important dans le développement de la créativité et de l'imagination. En interprétant différents personnages et en participant à la création de scénarios, les élèves explorent de nouvelles perspectives et développent leur pensée critique. Cette approche active de l'apprentissage stimule la curiosité intellectuelle et favorise une meilleure compréhension des textes littéraires, historiques ou sociaux étudiés à l'école.

Dans l'éducation moderne, le théâtre peut être intégré dans différentes disciplines. Par exemple, dans l'enseignement des langues étrangères, les activités dramatiques facilitent l'apprentissage du vocabulaire et de la prononciation grâce à des situations de communication

authentiques. Dans l'étude de la littérature, la mise en scène de textes dramatiques permet aux élèves d'analyser les personnages, les conflits et les thèmes de manière plus vivante et interactive.

De plus, le théâtre possède une forte dimension sociale et inclusive. Il favorise la coopération, la solidarité et le respect mutuel entre les élèves. Dans un groupe théâtral, chaque participant joue un rôle important, qu'il soit acteur, narrateur ou responsable de la mise en scène. Cette dynamique collective contribue à créer un climat de confiance et de soutien, essentiel pour un apprentissage efficace.

Enfin, les activités théâtrales encouragent le développement de compétences transversales telles que la gestion des émotions, la résolution de problèmes et la pensée critique. Les élèves apprennent à analyser des situations, à improviser face à des difficultés et à trouver des solutions créatives. Ces compétences sont indispensables dans la société actuelle, caractérisée par des changements rapides et des défis complexes.

En conclusion, le théâtre représente un instrument pédagogique précieux dans l'éducation moderne. Grâce à sa dimension artistique, émotionnelle et sociale, il contribue au développement global de l'élève et enrichit le processus d'apprentissage. Intégrer le théâtre dans les pratiques éducatives signifie offrir aux élèves l'opportunité de découvrir, d'exprimer et de construire leur identité dans un cadre créatif et participatif.

Bibliographie

1. **Boal, A.** (2004). *Jeux pour acteurs et non-acteurs*. Paris: *La Découverte*.
2. **Ryngaert, J.-P.** (2014). *Le jeu dramatique en milieu scolaire*. Paris: *De Boeck*.
3. **Meirieu, P.** (2016). *Pédagogie : des lieux communs aux concepts clés*. Paris: *ESF Sciences humaines*.
4. **UNESCO** (2010). *L'éducation artistique et culturelle à l'école*. Paris: *UNESCO*.

ARTA TEATRALĂ CA STRATEGIE DIDACTICĂ ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

Mihalcea Adrian

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Buhuși

Educația contemporană, centrată pe formarea competențelor și pe dezvoltarea integrală a elevului, valorifică tot mai frecvent metode activ-participative. În acest context, arta teatrală devine un instrument pedagogic complex, capabil să integreze dimensiunea cognitivă, emoțională și socială a învățării. Teatrul în educație nu urmărește exclusiv performanța artistică, ci dezvoltarea capacităților de comunicare, a gândirii critice, a empatiei și a colaborării.

Fundamentele teoretice ale utilizării teatrului ca strategie didactică se regăsesc în pedagogia experiențială promovată de John Dewey, care subliniază rolul experienței directe în procesul formativ. În același timp, perspectiva socio-constructivistă a lui Lev Vygotski evidențiază importanța interacțiunii sociale și a limbajului în dezvoltarea cognitivă. Activitățile teatrale creează contexte autentice pentru învățare colaborativă și pentru activarea „zonei proximei dezvoltări”.

Teatrul presupune asumarea unui rol, explorarea unor situații-problemă și construirea sensului prin dialog și reflecție.

Concepțiile lui Konstantin Stanislavski privind autenticitatea trăirii scenice pot fi corelate cu ideea implicării afective în învățare: elevul învață mai eficient atunci când este emoțional conectat la conținut.

În domeniul „Drama in Education”, contribuțiile lui Dorothy Heathcote și Gavin Bolton au redefinit rolul teatrului în școală, accentuând procesul de explorare și reflecție, nu produsul artistic final. Metoda presupune crearea unor contexte fictive relevante, în care elevii investighează situații sociale, istorice sau morale.

La rândul său, Augusto Boal, prin „Teatrul Oprimaților”, oferă o perspectivă educațională profundă, în care teatrul devine instrument de conștientizare și transformare socială.

În practica didactică, utilizarea dramatizării la orele de limba română a condus la îmbunătățirea fluenței verbale și a coerenței discursului. Transformarea unui text narativ în dialog presupune

selecție, interpretare și adaptare lingvistică. Elevii devin participanți activi la construcția sensului, nu simpli receptori ai informației.

Prin interpretarea personajelor și explorarea conflictelor, elevii își dezvoltă empatia și capacitatea de autoreglare emoțională. În cadrul unei activități de teatru forum pe tema excluderii sociale, elevii au analizat consecințele comportamentelor discriminatorii și au propus soluții alternative, demonstrând maturizare emoțională și spirit critic.

Improvizarea solicită flexibilitate cognitivă și capacitatea de a formula răspunsuri rapide și pertinente. În activități interdisciplinare (limba română – istorie – educație civică), elevii au reconstituit evenimente istorice sub forma unor procese simulate, argumentând din perspective diferite. Aceste demersuri au dezvoltat analiza critică și capacitatea de argumentare.

Activitățile teatrale presupun colaborare, negociere și asumarea responsabilității. Organizarea unui mini-spectacol la nivelul clasei a consolidat coeziunea grupului și a redus conflictele interpersonale. Elevii au învățat să își respecte rolurile și să contribuie la realizarea unui obiectiv comun.

Educația actuală promovează interdisciplinaritatea și competențele transversale.

Teatrul poate fi integrat:

- la limba română, prin dramatizarea operelor literare;
- la istorie, prin reconstituiri scenice;
- la educație socială, prin simulări și dezbateri;
- la limbi moderne, prin jocuri de rol.

Integrarea tehnologiei permite realizarea de scenarii digitale sau spectacole online, sporind atractivitatea procesului didactic.

Aplicarea constantă a metodelor teatrale a condus la:

- creșterea încrederii în sine;
- diminuarea anxietății în exprimarea publică;
- dezvoltarea autonomiei;
- îmbunătățirea climatului clasei.

Teatrul devine astfel un spațiu sigur de experimentare și autocunoaștere, favorizând dezvoltarea armonioasă a personalității elevului.

Arta teatrală reprezintă o strategie didactică eficientă în educația contemporană, fundamentată teoretic și validată prin practică. Prin integrarea dimensiunii cognitive, afective și sociale, teatrul contribuie la formarea unor elevi autonomi, empatici și capabili de reflecție critică. Valorificarea sistematică a acestei metode poate transforma procesul educațional într-un demers autentic și motivant.

Bibliografie

1. Bolton, Gavin, *Drama as Education*, Longman, Londra, 1984;
2. Bruner, Jerome, *Procesul educației*, EDP, București 1970;
3. Dewey, John, *Democrație și educație*, EDP, București 1972;
4. Heathcote, Dorothy, Bolton, Gavin, *Drama for Learning*, Heinemann, Poursmouth, 1995;
5. Neelands, Jonothan, *Structuring Drama Work*, Cambridge University Press, 1990;
6. Oprea, Crenguța-Lăcrămioara, *Metode interactive de predare-învățare*, EDP, 2009;
7. Stanislavski, Konstantin, *Munca actorului cu sine însuși*, Editura Nemira, București 2014;
8. Vygotski, Lev S., *Gândire și limbaj*, EDP, București 1971.

IMPORTANȚA STUDIERII ARTEI TEATRALE ÎN ȘCOALA NONFORMALĂ

Mítan Roxana Isabela

Palatul Copiilor Constanța – Profesor Artă Teatrală

Educația prin teatru este de câteva decenii obiect de studiu și chiar examen de absolvire în state, precum Marea Britanie, Statele Unite, Australia, Noua Zeelandă, Canada. În ultimul deceniu se întâmplă la fel și în țările nordice, Franța, Italia, Austria, Cehia și Slovacia.

Pentru toate aceste țări menționate se pot da exemple de realizări deosebite în domeniul folosirii teatrului în educație: programe naționale, seminarii, festivaluri, O.N.G.-uri foarte active în domeniu și apreciate în plan internațional. În România s-a constatat un progres considerabil în dezvoltarea proiectelor și programelor educative de teatru pentru copii.

Activitatea teatrală din învățământul nonformal nu are ca scop producerea unui spectacol de teatru. Scopul este în primul rând eficientizarea procesului de educație prin modalități teatrale.

Orele de artă teatrală din învățământul nonformal nu sunt adresate doar copiilor considerați talentați. Cursul de artă teatrală se adresează tuturor copiilor, ce văd în aceste activități un mijloc de dezvoltare personală. Elevii implicați în aceste activități au oportunitatea de a se dezvolta, de a socializa, de a se exprima liber și de a se autodisciplina.

După absolvirea cursurilor de teatru din învățământul preuniversitar nonformal, cei mai mulți elevi nu vor deveni actori și nici nu vor mai avea vreo legătură profesională cu arta. Dar, cu siguranță, vor fi capabili să țină un discurs în public, vor ști cât de important este să își dezvolte libertatea de gândire, iar acei copii considerați timizi vor deveni mai curajoși. Rolul profesorului de artă teatrală nu este acela de a-l învăța pe elev „cum” să recite o poezie, ci cât de util este să învețe tehnicile comunicării.

Totul depinde de abilitatea profesorului de a înțelege nivelul psiho-intelectual și particularitățile de vârstă ale copilului și de a ști cum să-l îndrume cu entuziasm, cu o ofertă mare de idei, teme și materiale, foarte simple în cea mai mare parte.

Este un adevăr necontestat că învățăm mai ușor atunci când ne place ceea ce facem, când suntem implicați emoțional, psihic și fizic în procesul învățării. Activitățile didactice specifice artei teatrale pot fi folosite cu succes în procesul de învățare general al copilului. Acestea oferă posibilitatea unei

reale învățări activ-participative, activează capacitățile senzoriale și empatice ale individului, stimulează motivația.

Creativitatea și spiritul ludic al elevului vor fi valorificate la maximum într-un proces complex de experimentare, nu doar de învățare dar și de dezvoltare a individului. Este vorba de dezvoltarea socială, intelectuală, culturală a elevului privit nu ca subiect al educației, ci ca partener în actul educațional.

Activitățile cercului de artă teatrală din învățământul preuniversitar nonformal au un caracter educativ. Educația prin teatru este văzută ca un mijloc educativ foarte important la nivel mondial, datorită avantajelor pe care le aduce în dezvoltarea personală a copilului-actor, datorită impulsului major pe care-l dă stimulării și îmbunătățirii abilităților acestuia.

Caracteristici ale activităților educativ-teatrale desfășurate în cadrul Cercului de Artă teatrală:

- Se bazează și explorează experiențele anterioare ale copilului-actor;
- Este necesară o comunicare eficientă și precisă între profesor și elevi;
- Sunt pentru elevi o provocare de a descoperi și experimenta noi perspective, dar și de a-și verifica opiniile și de a abandona prejudecăți;
- Oferă prilejul unei autodescoperiri din punct de vedere psiho-social;
- Dezvoltă abilități sociale: relaționarea cu ceilalți, dezvoltarea relațiilor sociale, controlul situațiilor de conflict.
- Dezvoltă în mod optim simțul artistic al copiilor.

Primii pași pe acest tărâm educativ se fac cu ajutorul nemărginit al jocului. Baza procesului educativ al artei teatrale este improvizația prin joc. Pe parcursul orelor, elevii răspund unor stimuli comuni și simpli de pregătire a activităților didactice. De exemplu, ei sunt extrem de receptivi când se folosește ca formulă de început a unei activități, expresia: „Hai să ne jucăm...”.

În mod natural, este important să urmărim și să analizăm pe parcurs jocurile executate. Fiecare joc trebuie să fie conștientizat și foarte bine motivat. Exercițiile practice devin surse de bucurii, iar eventualele eșecuri nu atrag încordări psihice. Este o muncă serioasă dar într-o dispoziție lejeră, copilul învățând prin joc.

Pedagogia Artei actorului nu se bazează pe reguli fixe, profesorul nu trebuie să îl învețe pe elev „cum să facă” și „ce să facă”. Sub nici o formă elevul nu trebuie să devină „imitatorul” trăirilor artistice ale cadrului didactic.

În concluzie, putem afirma că obiectivul învățământului teatral nonformal nu este dezvoltarea profesională a elevilor, ci dezvoltarea personală a fiecăruia dintre ei, după rigori bine stabilite de către profesorul coordonator și în funcție de latura psihologică. Școala trebuie să demonstreze că teatrul dezvoltă atât formele sensibilității copilului, dar îl dezvoltă și din punct de vedere spiritual, acestea fiind finalitățile activităților artistico-teatrale în educația preuniversitară nonformală.

VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE ȘI BUNE PRACTICI

Prof. înv. Primar Moldovan Vasilica

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”, Buhuși

„Teatrul este o formă de artă care aduce poveștile la viață și îi ajută pe copii să își dezvolte imaginația și creativitatea. Așa cum spunea William Shakespeare, „*Teatrul este o oglindă a vieții.*” Prin jocul scenic și interpretarea personajelor, copiii descoperă emoții, valori și lecții importante despre lume.”

Educația modernă pune accent pe formarea unor competențe variate care să permită elevilor să se adapteze unei societăți aflate într-o continuă schimbare. Dincolo de transmiterea cunoștințelor, procesul educativ urmărește dezvoltarea creativității, a gândirii critice, a comunicării și a capacității de colaborare. În acest context, arta teatrală devine un instrument pedagogic valoros, deoarece îmbină expresia artistică cu învățarea activă și participativă.

Teatrul în educație presupune utilizarea unor tehnici specifice - dramatizarea, jocul de rol, improvizația sau simularea – în cadrul procesului de predare-învățare. Aceste metode contribuie la crearea unui mediu educațional dinamic, în care elevii sunt implicați direct în activitate. Prin participare activă, elevii înțeleg mai bine conținuturile studiate și își dezvoltă capacitatea de exprimare.

Una dintre principalele valențe pedagogice ale artei teatrale este dezvoltarea abilităților de comunicare. În cadrul activităților dramatice, elevii sunt încurajați să vorbească în fața colegilor, să își exprime ideile și să transmită emoții prin limbaj verbal și nonverbal. Astfel, se dezvoltă dicția, intonația și capacitatea de a transmite un mesaj clar.

Activitățile teatrale contribuie, de asemenea, la dezvoltarea creativității și imaginației. Elevii pot crea personaje, pot inventa dialoguri și pot interpreta situații variate. Acest proces stimulează gândirea creativă și capacitatea de a găsi soluții originale la diferite probleme.

Din experiența didactică, dramatizarea textelor literare reprezintă o strategie eficientă pentru aprofundarea conținuturilor studiate la disciplina limba și literatura română. De exemplu, elevii pot interpreta scene din povești sau basme cunoscute, pot adapta dialoguri sau pot crea continuări ale unor texte literare. Aceste activități transformă lectura într-o experiență activă și atractivă.

Un alt beneficiu important al teatrului în educație îl reprezintă dezvoltarea inteligenței emoționale. Interpretând diferite personaje, elevii ajung să înțeleagă emoțiile și motivațiile acestora. Astfel, se dezvoltă empatia și capacitatea de a privi o situație din perspective diferite.

În activitatea la clasă, jocul de rol poate fi utilizat pentru simularea unor situații din viața cotidiană sau pentru analiza unor teme morale și sociale. Elevii pot interpreta rolul unor personaje aflate în situații problemă și pot propune soluții. Această metodă favorizează dialogul și reflecția.

De asemenea, organizarea unor ateliere de teatru sau a unor spectacole școlare contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă. Elevii colaborează pentru realizarea unui produs final și își asumă responsabilități diferite. Unii elevi pot interpreta roluri, alții pot contribui la realizarea decorurilor sau la organizarea activității.

Prin astfel de activități, elevii învață să coopereze, să respecte opiniile celorlalți și să își asume responsabilitatea pentru rezultatul muncii în echipă.

Activitatea „**Ziua Lecturii**” a fost organizată la nivelul clasei mele, cu scopul de a dezvolta interesul elevilor pentru lectură, de a stimula imaginația și de a încuraja exprimarea liberă și creativă. Elevii au fost implicați într-o serie de activități atractive care au avut ca punct central cartea și universul poveștilor. La începutul activității s-a discutat despre importanța lecturii și despre beneficiile cititului în dezvoltarea vocabularului, a gândirii și a creativității. Fiecare elev a avut ocazia să prezinte o carte preferată sau să citească un scurt fragment dintr-o poveste cunoscută.

Un moment special al activității a fost reprezentat de **scenetele de teatru** inspirate din povești îndrăgite. Elevii au interpretat roluri de personaje, folosind replici, gesturi și mimică pentru a reda cât mai expresiv întâmplările din povești. Această activitate a stimulat spiritul de echipă, încrederea în sine și capacitatea de exprimare artistică.

În concluzie, arta teatrală reprezintă un instrument pedagogic valoros în educația modernă. Integrarea tehnicilor dramatice în procesul didactic contribuie la dezvoltarea creativității, a comunicării și a colaborării între elevi. Prin activitățile teatrale, învățarea devine mai atractivă, iar elevii sunt motivați să participe activ la procesul educațional.

Bibliografie

Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.

Neelands, Jon – Structuring Drama Work, Cambridge University Press, 2000.

O'Toole, John – Drama and Curriculum, Heinemann Educational Books, 1992.

Stan, Emil – Pedagogie postmodernă, Editura Institutul European, Iași, 2004.

Văideanu, George – Educația la frontiera dintre milenii, Editura Politică, București, 1988.

VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE ȘI BUNE PRACTICI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. înv. primar POMÎRLEANU ELENA

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Buhuși

Educația modernă pune accent pe formarea competențelor-cheie și pe dezvoltarea armonioasă a personalității elevului. În acest context, arta teatrală devine un instrument pedagogic valoros, deoarece îmbină expresivitatea artistică, comunicarea, cooperarea și reflecția critică. În învățământul primar, teatrul reprezintă o modalitate complexă de învățare activă, centrată pe elev și pe experiența directă a acestuia.

Dacă în activitățile extracurriculare se realizează o integrare eficientă a jocului didactic prin prisma spectacolului de teatru, efectele educative vor fi deosebite și conduc la cultivarea spiritului creativ al elevilor.

„Pedagogia, ca și artă, presupune vocație și reprezintă un demers creativ din partea profesorului, demers ce trebuie să intre în sfera preocupărilor sale permanente. Așa cum artistul își continuă desăvârșirea profesională pe parcursul carierei, având o atitudine creativă și de cercetare care-i permite să descopere noi mijloace de expresie artistică, tot așa și profesorul va căuta să se dezvolte, considerând desăvârșirea profesiei sale un proces continuu, creativ și eficient pentru viitorul fiecărei generații de elevi.” - după cum afirmă Nicoleta Brânzia în Revista „Concept ” vol. 6/nr.1/ iunie 2013 a UNATC.

Repere conceptuale privind arta teatrală în educație

Arta teatrală valorifică expresia verbală și nonverbală prin joc de rol, mișcare, gest și intonație. Din perspectivă pedagogică, teatrul este o metodă activ-participativă care stimulează implicarea directă a elevilor. Educația experiențială susținută de John Dewey evidențiază importanța învățării prin acțiune, iar teoria socio-culturală a lui Lev Vygotsky subliniază rolul interacțiunii sociale și al jocului în dezvoltarea cognitivă.

Valențe pedagogice ale artei teatrale în învățământul primar

Teatrul contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare, la îmbogățirea vocabularului și la îmbunătățirea expresivității. De asemenea, susține formarea inteligenței emoționale prin explorarea și exprimarea emoțiilor. Activitățile dramatice stimulează creativitatea, imaginația și

gândirea critică, dezvoltând totodată abilități sociale precum cooperarea, empatia și responsabilitatea.

Perspective moderne asupra utilizării teatrului în școala primară

În educația contemporană, teatrul este integrat interdisciplinar. Dramatizarea textelor literare, simularea unor evenimente istorice sau utilizarea teatrului forum, inspirat de Augusto Boal, sunt metode eficiente de implicare activă a elevilor. Principiile pedagogiei alternative, precum cele promovate de Maria Montessori, susțin învățarea prin activitate practică și experiență directă.

Bune practici în utilizarea artei teatrale la ciclul primar

Printre bunele practici se numără:

- jocul de rol pentru introducerea lecțiilor,
- dramatizarea textelor literare,
- atelierele de improvizație
- organizarea spectacolelor tematice.
- De asemenea, teatrul poate fi utilizat ca metodă de prevenire a bullying-ului, prin analizarea și discutarea situațiilor conflictuale într-un cadru sigur.

Scopul programului “Să știi mai multe să fii mai bun” este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Activitățile extracurriculare organizate împreună cu elevii Școlii Gimnaziale „Stefan cel Mare” Buhuși (structura Școala Gimnazială „Mihail Andrei” Buhuși) au avut un bogat conținut cultural, artistic, spiritual, științific, tehnico-aplicativ, sportiv sau simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale. Scopul acestui program a fost implicarea tuturor elevilor și a cadrelor didactice în activități care să răspundă intereselor și preocupărilor diverse ale elevilor, să pună în valoare talentele și capacitățile acestora în diferite domenii, nu neapărat în cele

prezente în curriculumul național și să stimuleze participarea lor la acțiuni variate, în contexte nonformale.

Activitatea ”Suntem mici, dar mari în fapte” a debutat cu un parteneriat intitulat ”Sus cortina pentru toți copiii!”. Scopul activității a fost promovarea la modul concret a circuitului EDUCAȚIE-FORMARE-CREATIVITATE, lărgirea orizontului cultural al copiilor.

Elevii clasei pregătitoare-clasa a IV-a au vizionat un spectacol prezentat de trupa de teatru de păpuși „Licurici”.

Activitatea s-a desfășurat conform planificării, atingând scopul și obiectivele propuse. Acțiunea pedagogică s-a centrat, în egală măsură, pe formarea competențelor, a capacităților intelectuale de bază, a atitudinilor și comportamentelor dezirabile la elevi, calitatea acestor performanțe asigurându-se prin utilizarea preponderentă a metodelor interactive, activ - participative precum și prin raportarea problematicii la experiențele copiilor.

Copiii au nevoie de joc și de teatru la fel de mult cum au nevoie de aer curat. Au nevoie de muzică, interpretare, chiar dans, la fel de mult cum au nevoie de lumină. Au nevoie să citească și să asculte povești potrivite cu vârsta lor, la fel de mult cum au nevoie să fie iubiți și îngrijiți.

Arta teatrală reprezintă un instrument pedagogic complex și eficient în educația modernă. În învățământul primar, aceasta sprijină dezvoltarea competențelor cognitive, emoționale și sociale, contribuind la formarea unor personalități autonome, empatică și responsabile.

„Unde sunt copii, sunt și povești. Nu se poate fără povești! Și dacă ești alesul hărăzit să spui povestea copiilor, te poți considera norocos, iar dacă ești în stare să treci sufletul poveștii prin păpușa pe care o ții în mână ești de două ori mai norocos. De ce? Pentru că nici o îndeletnicire pe lumea asta nu e răsplătită cu atâta dragoste ca cea de „spuitor” de povești!” Alexandrina Halic

Bibliografie

- Boal, A. (1979), „ *Theatre of the Oppressed*”, London: Pluto Press.
- Cerghit, I. (2006), „ *Metode de învățământ*” , Iași: Polirom.
- Cucuș, C. (2006), „ *Pedagogie*” , Iași: Polirom.
- Dewey, J. (1938), „ *Experience and Education*”, New York: Macmillan.
- Montessori, M. (1967), „ *The Discovery of the Child*”, New York: Ballantine Books.

MOTIVAȚIA ȘI ROLUL EI ÎN ACTIVAREA ELEVILOR

Rusu Elena-Loredana

Colegiul Național “V. Alecsandri” Bacău

Nu este suficient ca scopul unei activități să fie clar, corect și riguros formulat pentru ca ea să se desfășoare normal și mai ales eficient. Dacă lipsește stimularea și susținerea energetică în vederea realizării scopului, activitatea nu va putea fi dusă la îndeplinire. Chiar dacă persoana dispune de instrumente intelectuale bine dezvoltate (o bună percepție și memorie, o gândire flexibilă. O imaginație bogată), dar nu este împins, determinat de ceva pentru a învăța, munci sau crea, el nu va obține performanțele dorite. Așadar, activitatea umană, pe lângă stabilirea precisă a scopului, pe lângă punerea în disponibilitate a tuturor instrumentelor necesare realizării ei (motivație, priceperi, deprinderi, aptitudini), trebuie să facă apel și la o serie de factori cu rol de stimulare și activare, de sensibilizare selectivă și imbold, care sunt încadrați în noțiunea de motivație.

Dar ce este motivația? Sfera motivației este formată din ansamblul stărilor de necesitate ce se cer a fi satisfăcute și care îl împing, îl instigă și îl determină pe individ pentru a și le satisface. Este vorba de o nouă categorie de stimuli și anume de *stimuli interni*. Dacă până acum noțiunea de stimul era raportată la obiectele și evenimentele din exterior, de data aceasta ea se raportează la viața internă a individului. Unele dintre formele motivației îi sunt date omului prin naștere. Altele, mai complexe, se formează în decursul vieții acestuia, fiind dependente atât de particularitățile mediului extern, cât și de specificul stărilor de necesitate interne existente deja, de modul de asimilare și sedimentare a lor. Practic, ele nu sunt altceva decât stimulările externe care, acționând repetat asupra individului și satisfăcându-i anumite cerințe de autoreglare, au fost preluate, interiorizate, asimilate și transferate în condiții interne. Dacă unui copil i se repetă frecvent și imperativ acel “trebuie”, cu timpul, acest “trebuie” va fi asimilat de copil, va fi transformat într-un stimul interior, așa încât, la un moment dat, el va acționa spontan, fără a mai fi îndemnat din afară.

Dacă ne referim la motivele învățării școlare, ea este determinată de o anumită motivație, la fel ca orice activitate umană. Prin conceptul de motivație a învățării școlare se înțelege ansamblul factorilor interni ai personalității elevului care îi determină, orientează și susțin eforturile în învățare. Acești factori interni sunt motivele, adică acele cauze de ordin mental care apar ca rezultat al reflectării în conștiința elevului a obiectelor, situațiilor și cerințelor mediului și care intră în relație cu treburile sale, determinând anumite tensiuni emoționale. Ele se structurează în activitatea psihică

a personalității ca noi trebuințe, sentimente, convingeri, interese, aspirații, idealuri, constituind sursă de energie și izvor de sensuri subiective pentru învățarea școlară.

Motivația învățării școlare relevă pentru ce învață școlarul, ce îl determină să vrea să învețe. Motivele învățării școlare sunt, prin urmare, condițiile interne care declanșează, susțin și determină efortul de învățare.

Rezultatele învățării depind într-o mare măsură de existența unor motive care să orienteze și să susțină activitatea elevilor, precum și de genul și forța motivelor respective. Când elevul este condus de motive importante și puternice, rapiditatea și eficiența calitativă a învățării sporesc considerabil. În acest caz, elevul trăiește o mare plăcere în timpul învățării și se străduiește să învingă orice obstacole care apar în calea instruirii sale, renunțând fără greutate la alte preocupări. Când însă motivele învățării sunt slabe sau lipsesc, atunci elevul învață fără plăcere, fiind silit la efort. Apare, în acest caz, o rezistență conștientă sau subconștientă față de învățare.

Așadra, de natura, de genul, de forța și temeinicia motivelor învățării depinde atitudinea elevului față de învățatură, precum și perseverența sa în procesul învățării, capacitatea de a renunța, răbdarea în învingerea dificultăților, având ca efect final rezultatele superioare ale instruirii sale.

Activitatea de învățare a elevilor este determinată de o mare diversitate de motive, diversitate ce rezultă atât din complexitatea structurală a personalității elevului, cât și din sistemul relațiilor ce se constituie între elev și condițiile externe prezente în procesul învățării.

După criteriul relației motiv-învățare-scop, motivele sunt clasificate în două categorii:

- a) Motive extrinseci învățării, care-i determină pe elevi să învețe în vederea realizării unor scopuri exterioare învățării, cu valoare de sancțiune pozitivă sau negativă: dorința de a primi o notă bună, de a fi lăudat, recompensat, dorința de a-i întrece pe alții, aspirația lui pentru premii, teama de a fi notat cu o notă slabă, teama de pedeapsă.
- b) Motive intrinseci învățării, care susțin activitatea elevului din interior; în acest caz, elevul învață pentru că învățarea îi dă satisfacții prin ea însăși. Astfel de motive sunt: curiozitatea epistemică, interesele cognitive și cele profesionale, dorința de a dobândi prestigiul în rândul colegilor, dorința de a dobândi o calificare superioară, aspirația către competență profesională, socială etc. Învățarea intrinsecă denotă o atitudine activă, conștientă, superioară a elevilor față de activitatea desfășurată. De aceea, învățarea motivată intrinsec este mult mai eficientă.

După criteriul valorii social-morale, motivele învățării școlare sunt clasificate în motive sociale și motive personale. Motivele personale vizează scopuri și interese personale: dorința de a realiza succesul sau a evita insuccesul, aspirația pentru un loc de prestigiu în clasă, sentimentul de respect pentru părinți, interesul pentru un anumit domeniu al cunoașterii.

Structura motivației școlare se află într-o permanentă dinamică; la un anumit moment dat, predomină o anumită categorie de motive, acestea determinând profilul general al motivației în ansamblu. Astfel, uneori, elevul învață pentru că învățătura îl interesează, îi dă satisfacții etc. Alteori, el învață însă numai pentru că așa trebuie. În esență, totdeauna motivele se organizează în jurul unui motiv dominant, căruia toate celelalte i se subordonează.

Deosebiri care se manifestă între indivizi în privința capacității de învățare, derivă nu atât datotită minții mai înzestrate, cât de sistemul care le activează. De aceea, cunoașterea motivelor reale ale învățării elevilor este o îndatorire esențială a profesorilor. Aceasta dă posibilitatea profesorilor să intervină, să dirijeze în mod conștient procesul de formare a diferitelor categorii de motive eficiente de învățare școlară, ale căror conținuturi să corespundă motivelor societății noastre, să asigure succesul la învățatură fiecărui elev.

În acest scop, și anume cel al cunoașterii motivelor reale pentru care elevii învață sau nu învață la diferite obiecte, am realizat un sondaj de opinie printre elevii claselor a-IX-a cărora li s-a cerut să răspundă la întrebările:

- 1) Dacă învățați, de ce învățați?
- 2) Dacă nu învățați, de ce nu învățați?

Concluzia sondajului a fost următoarea: majoritatea celor chestionați au răspuns că nu învață fie deoarece nu îi interesează obiectul sau lecția nu li se pare interesantă, fie pentru că nu le place profesorul sau felul în care acesta predă. La întrebarea “Dacă nu învățați, de ce nu învățați?”, o mare parte din elevi au enumerat ca motive ale învățării plăcerea obiectului sau felul de fi sau de a preda al profesorului. Nu în ultimul rând s-a menționat aici interesul pentru anumite obiecte în vederea pregătirii pentru viitor.

În ceea ce privește rolul dirigintelui în asigurarea succesului la învățatură, el are atribuții directe de formare, la elevi, a atitudinii responsabile față de învățatură și în ridicarea nivelului lor de pregătire în procesul de învățământ. Se vizează în primul rând sistemul motivațional care orientează conduita și activitatea elevului, sistem în care componenta afectivă este strâns îmbinată cu cea intelectuală. În acest sens, dirigințele trebuie să sprijine elevii pentru a-și forma un stil de

autoinstruire, premisă a educației permanente. De asemenea, se recomandă urmărirea atentă și continuă a progreselor înregistrate de elevi, a succesului sau a dificultăților pe care le întâmpină unii dintre ei în procesul de învățare, în stimularea efortului personal pentru a se realiza la cota maximă a aptitudinilor lor. Una din rezolvări ar fi depistarea cauzelor reale ale insucceselor școlare, organizând sprijinirea celor cu probleme.

În final, misiunea profesorului diriginte constă și în a-i implica pe profesori pentru a promova un învățământ cu adevărat formativ, în a-i mobiliza și a valorifica cooperarea lor continuă.

Bibliografie

Brandes, D. and Ginnis, P., "A Guide to Student Centred Learning", Basil Blackwell, 1991.

Ferguson, M., "The Aquarian Conspiracy", London, Garuda, 1982.

Fish, D., "Learning Through Practice in Initial Teacher Training", Kogan Page, London, 1989

Maslow, A., Motivation and Personality", Harper and Row, 1990

Rogers, C., "on Becoming a Oerson", Houghton Mifflin, Boston, 2007

ÎNTRE CREDINȚĂ ȘI TRADIȚII

Prof. religie Sandu Elena
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”
Buhuși-Bacău

Trăind toată viața mea la țară, am observat cum oamenii și-au construit calendarul vieții după anotimpuri, după sărbătorile religioase și după niște legi ancestrale, nescrise, transmise din străbuni, uneori mai puternice decât cele impuse de autorități. Am prins acele timpuri când cuvântul dat avea valoare de legământ și rușinea era mai puternică decât orice pedeapsă. Vecinii mei considerau că puterea și normalitatea vieții se pot păstra, în mod autentic, în repetiția lor identică, fără a fi plictisitoare, ritmică, așa cum vin anotimpurile.

La vreme hotărâtă de Bunul Dumnezeu, vin păsările călătoare și fără de calendar, bunicii noștri hotărau că este timpul să pregătească ogoarele, să sape viile, să curețe pomii, pentru a primi cea dintâi grijire din an. Așa era aflat cel mai gospodar om al satului, cel ce începea și sfârșea întâi lucrul câmpului. În semn de cinstitie, deschidea hora satului în acel an calendaristic.

Bine nu-și făcea cocostârul cuib, că pământul din nou cerea, asemeni unui prunc, atenția părintelui său. Se prășeau semânturile, se legau viile, se strângeau din roua dimineții ierburile de leac, cu grijă aninate de grinda șurii, la loc umbros și cu răcoare.

Iar când dogoarea soarelui cocea cireșele cele târzii, se bucurau ochii țaranului trudit de snopii grei de grâu de orz de secară. Parcă și cântecele îngânate peste spinările aplecate deveneau mai iuți și mai puternice. Se adunau roade, mai mult sau mai puțin, după întinderea lotului dobândit ca moștenire, ca zestre sau cumpărat, grâne și semințe de răsărită.

Iar în toamnă, după ziua Înălțării Sfintei Cruci, în chemările tainice de plecare ale berzelor și rândunelilor, se adunau porumbul și cartofii, se zdrobeau strugurii și în pivnițele cele adânci se piteau dolofane butoaie cu murături. Apoi se făcea clacă, se proba tăria țuicii și se degustau cartofi copti în jar și turte pe plită, că deja începuse Postul cel Mare.

Când ursul intră în bârlog să-și scadă osânza dobândită peste vară, vecinii mei se adunau să-și toarcă lâna, să țeasă pânză pentru prosoape sau să scarmene lâna pentru ogheal, să împletească veste din lâna sau să-și coasă boandă și căciulă. Atunci se adunau laolaltă în șezătoare să-și verse bogăția de doine și cântece populare, de snoave și basme, să transmită celor tineri bogăția culturală a tradițiilor și a obiceiurilor pământului.

Se pregăteau de marea sărbătoare a Nașterii Domnului.

Se făceau cetele de mascați. Fiecare contribuia, din ungherele cele ascunse ale podului, cu tălângi străvechi, petice colorate, pitite de ochiul vigilent al mamei țesătoare de țoale din cordele, se coseau măști menite a speria duhurile necurate, se repetau strigăturile. Din lână împâslită se împleteau cozi și se aninau mustățile, ochii holbați, înconjurați de boabe de fasole, te trimiteau să-ți scuipi în sân de frica deochiului.

Copiii mai fragezi învățau „Plugușorul” și jinduiau la un clopoțel adevărat cum aveau cei mai înstăriți, nu la beșica de porc umplută din prisos cu boabe uscate de porumb. Flăcăii cu armata făcută, dar neînșurați încă, stabileau rândul sătenilor vrednici de a primi Plugul cel mare, la care se înjugau trei perechi de boi, minunat împodobiți cu canaci grei de strămătură colorată, cu zurgălăi și plug nou, cu brăzdar ascuțit, anume socotit a lăsa brazdă adâncă în curte la gospodarii ce îi vor primi - dovadă de fală și vrednicie.

Părinții ce aveau flăcăiandri găteau stele din hârtie creponată, cu firidă ascunsă, minunat meșteșugită, preînchipuind peștera Nașterii, cu icoană cumpărată de la mănăstirile cele mari, iar în spate legau doi clopoței mici cu sunet cristalin, glas de înger care să le însoțească troparul.

În satul meu, această cântare emoționa mai tare decât colindul cântat în Ajun, după asfințitul soarelui, când lumea se liniștea în case după muncile zilei. Toată lumea primea colindătorii și Steaua. Le răsplăteau lupta cu zăpada mare și cu gerul mușcător cu nuci, colaci, mere și, arareori, pe la neamuri, se primeau monede de 1 ban, 3 bani sau 5 bani.

Cântarea de Stea se învăța în adunările de clacă sau șezătoare, aidoma ca pe vremea bunicilor și străbunicilor, cu același ritm, schimbare de melodie și fără a schimba „o cirtă sau o iortă” din conținut. Așa am moștenit și eu cântarea învățată în pruncie, și, deși în satul meu fetele erau oprite a merge cu Steaua (doar magii fuseră bărbați!), am îngânat alături de cei „trei magi de la Răsărit”, în fiecare an, cântarea minunată.

Steaua se primea și se omenea în casă, în odaia cea bună. Cei trei băieți își descopereau capetele în fața icoanei puse pe peretele de la răsărit, își făceau potolit semnul Sfintei Cruci și porneau tihnit să-l colinde pe Hristos- prunc nevinovat născut într-un staul rece din Bethleem, fără haine și căldură. Cel mai destoinic, încheia cântarea cu „*Aminul*”, rostit apăsător ca o pecete grea ce o pui la sfârșit de epistolă. Toată casa asculta în picioare cântarea de Stea, vestitorii fiind răsplățiți cu bani sau cu dulciuri.

Am păstrat și am învățat fiecare generație de elevi această cântare. Am ridicat-o pe scenă la serbări sau pe solea mănăstirilor și a bisericilor de parohie sau la simpli creștini. O încredințez acum tiparului, să fie de folos tuturor ce or dori să păstreze o frântură din tradiția religioasă a zonei și a neamului românesc.

STEAUA

NAȘTEREA TA, HRISTOASE
DUMNEZEUL NOSTRU.
RĂSĂRIT-A LUMI-LUMINA CUNOȘTINȚEI
CĂ CEI CE SLUJEAU STELELOR
DE LA STEA AU ÎNVĂȚAT
SĂ SE ÎNCHINE ȚIE,
SOARELUI DREPTĂȚII,
ȘI SĂ TE CUNOASCĂ PE TINE,
RĂSĂRITUL CEL DE SUS.
DOAMNE, SLAVĂ ȚIE !
FECIOARA ASTĂZI,
ȘI CEA MAI PRESUS DE NAȘTERE,
ÎNGERII ȘI PĂSTORII, SLĂVEAU, SLĂVEAU
ȘI MAGII CU STEAUA CĂLĂTOREAU
STEAUA DE LA RĂSĂRIT
LA PERSIDA S-A IVIT
ȘI PERSIDA-I BUCUROASĂ
PENTRU ACEA STEA FRUMOASĂ
CĂ DINTR- ÎNSA O SĂ IASĂ
FILOSOFI ȘI CRAI- ÎNTÎI
SĂ PURCEADĂ ȘI SĂ MEARGĂ
PÂN- LA ȚARA LOR CEA DRAGĂ
PÂN- LA ȚARA EVREIASCĂ,
PE HRISTOS SĂ-L NIMEREASCĂ.
PE HRISTOS L-AU NIMERIT
ȘI CRAII DESCĂLECÂND
SCUMPE DARURI CĂ I-AU DAT
CA LA UN MARE- NPĂRAT:
AUR SMIRNĂ ȘI TĂMÂIE,
PRECUM ȘI LA CARTE SCRIE.
O, HRISTOASE, SLAVĂ ȚIE !

AMINUL

AMIN, AMIN,

AȘA GRĂIEȘTE DOMNUL, CA SĂ ASCULTĂM CU TOT OMUL.

CÂND ÎN LUME ESTE MOARTE,
GREA, NEMILOSTIVĂ FOARTE,
CÂND VOIEȘTE CA SĂ VIE
NU DĂ VESTE- SĂ SE ȘTIE.
ȘI PRECUM IL NIMEREȘTE
ÎNDATĂ MI-L ȘI TRÂNTEȘTE
MOARTEA ÎN PĂMÂNT MI-L BAGĂ
TOCMAI CÂND LUMEA-I MAI DRAGĂ.
ȘI DUPĂ ACEASTĂ FAPTĂ,
POMENIRE-I SE AȘTEAPTĂ
DE- A FĂCUT CEVA DE BINE,
BINE- L CUVINTEAZĂ ORIȘICINE,
DE-A FĂCUT CEVA DE RĂU,
VA PLĂTI BLESTEMUL GREU.
ACEASTĂ ZI PREACINSTITĂ
ȘI SĂRBĂTOARE VESTITĂ,
URĂM LA TOȚI SĂ VĂ FIE,
LA MULȚI ANI CU BUCURIE !
SĂ AVEȚI ZILE SENINE
SĂ LE PETRECEȚI CU BINE.
LA ANUL ȘI LA MULȚI ANI !

Și treceau, rând pe rând, Colindul, Steaua, Plugul, Semănatul, Ursul și Capra cea buclucașă, însoțite de „*Urâți*” sau „*Mascați*” , ca să mâie dincolo de capătul anului tot ce era urât și tulbure și să facă loc ANULUI NOU cu bucurii și nădejdi întregi.

Și, ca într-o naștere de Om Nou, se boteza Domnul, trimițând creștinul să-și stropească tot ocolul casei și ogorul, și pe el însuși să se curețe și să se sfințească cu Agheazma cea Mare și cu Agheazmă mică la Sfântul Trifon (Trifa) să se roage de îngăduință pentru îndepărtarea și stârpirea prădătorilor și dăunătorilor din semănături.

Iar viața își urma domol cursul între Dragobete și Mucenici, legând zilele și preocupările lumești cu cele spirituale, ridicând poverile gândurilor și ale nevoilor și aninându-le de pridvorul bisericii sau călcându-le în colbul ridicat de la hora satului.

Frumusețea unei vieți se regăsea și se află și astăzi în lucruri simple, dăruite nouă de Bunul Dumnezeu, așezate în jurul nostru ca un reazăm în toate zilele, menite a ne susține și ridica. Apreciind și păstrând nealterate aceste valori, păstrăm vie nu numai amintirea celor dragi, cu care le-am împărtășit cândva, dar ne revine cinstea de a le transmite mai departe, comori inestimabile ale pământului românesc.

LES ACTIVITÉS THÉÂTRALES EN CLASSE DE FLE

*prof. Florentina Stanciu,
Colegiul Național,, Ferdinand I” Bacău*

Le développement des compétences et des habitudes langagières s’effectue principalement à travers la leçon de consolidation et de développement des habiletés et des automatismes langagiers, qui comporte plusieurs variantes selon la compétence travaillée (expression orale et écrite, interprétation d’un texte littéraire). Les actes de parole peuvent conduire à une véritable performance après des séances consacrées au vocabulaire et à la grammaire, mais ils peuvent également être exploités dans toute séance d’apprentissage, que ce soit dans une phase spécifique ou tout au long de la leçon. Les activités communicatives focalisées sur le développement de la conversation qui peuvent être utilisées dans la classe de FLE sont ciblées principalement sur l’utilisation des documents authentiques oraux (spots publicitaires et chansons) et l’emploi des activités théâtrales (jeu de rôle, mime et improvisation).

Il existe plusieurs raisons d’utiliser des documents authentiques en classe de FLE. Tout d’abord, ce type de supports suscite l’intérêt des apprenants et constitue un facteur important de motivation. Comme le souligne Evelyne Bérard, un apprenant « peut être motivé positivement s’il peut comprendre des échanges réels : l’utilisation des documents authentiques se justifierait donc au niveau de la motivation ». Par ailleurs, le recours à des documents authentiques favorise le développement de l’autonomie d’apprentissage. Selon Evelyne Bérard, l’apprenant est ainsi amené à réutiliser les stratégies de compréhension acquises lors du traitement de ces documents dans des situations de la vie quotidienne, en dehors de la classe. De plus, ces supports facilitent l’immersion dans un environnement francophone.

Enfin, les documents authentiques offrent non seulement des contenus d’apprentissage réalistes, mais également des éléments d’usage langagier, permettant de travailler à la fois les aspects linguistiques, pragmatiques et sociaux de la communication. Ils sont particulièrement utiles pour l’entraînement à la compréhension orale (écoutes répétées, analyse des situations de communication, travail sur les aspects phonétiques), ainsi que pour le développement de compétences stratégiques et méthodologiques à travers les actes de parole et les éléments contextuels. Ils permettent enfin de mener diverses activités de production orale et écrite.

« Le monde entier est un théâtre, et tous, hommes et femmes, n'en sont que les acteurs. »

L'intégration des activités théâtrales en classe de FLE présente de nombreux avantages, tant sur le plan éducatif et pédagogique que sur celui du développement personnel des apprenants. Le théâtre constitue un véritable outil linguistique pouvant être exploité efficacement dans l'enseignement des langues étrangères, car il engage l'ensemble des apprenants dans des activités interactives leur permettant de pratiquer et d'assimiler les compétences langagières de manière naturelle. En classe de FLE, il favorise une communication globale, mobilisant à la fois la gestuelle, la voix et l'expression des émotions. Ludiques et stimulantes, les activités théâtrales représentent un puissant facteur de motivation pour les apprenants. Elles encouragent une démarche d'apprentissage créative et exploratoire tout en développant l'imagination. Elles incitent également les apprenants à s'exprimer oralement, en leur offrant la possibilité de communiquer non seulement par le langage verbal, mais aussi à travers le langage corporel et les expressions faciales. Par ailleurs, ces activités contribuent à dynamiser la classe et à travailler l'oral de manière ludique, en exploitant les capacités vocales des apprenants. Elles leur permettent ainsi de découvrir leur voix en langue étrangère et d'expérimenter les rythmes et les intonations adaptés à différentes situations de communication. De plus, elles renforcent la confiance en soi et la cohésion du groupe, encourageant progressivement une expression spontanée en langue étrangère.

En classe de FLE, les activités théâtrales peuvent prendre différentes formes telles que le mime, le jeu de rôle ou encore l'improvisation à travers des scénettes. Selon John Dougill, **la mime** est la représentation non-verbale d'une idée, d'un objet ou d'une histoire au moyen de la gestuelle, des mouvements et de l'expression corporelle. La mime aide les apprenant se sentir à l'aise parler devant un groupe, facilitant la confiance en soi et envers le groupe. La mime contribue au développement de l'imagination et de l'esprit d'observation, et elle constitue une bonne opportunité de travailler sur la capacité de mémorisation au moyen de toutes les associations visuelles qu'elle implique.

Blatner affirme que le jeu de rôle est un moyen d'explorer des questions impliquées dans des circonstances sociales complexes, puisqu'il entraîne l'apprenant pour la communication dans un contexte social et culturel complexe. En simulant la réalité, le jeu de rôle aide à recréer le langage que les apprenants ont utilisé en divers situations, et dont ils auront probablement besoin en dehors de la classe, en d'autres mots, il leur permet de se préparer et de pratiquer la langue étrangère pour des situations futures. Le **jeu de rôle** comprend des activités de type: jeux de dynamisation ou jeux de découverte. Selon Adrien Payet « les **jeux de dynamisation** permettent

de stimuler la prise de parole en français tout en créant une atmosphère ludique. » Ce type d'activité relève donc des activités de l'approche communicative, visant à créer d'interactions au sein de la classe. En outre, elle permet d'exploiter un grand nombre de champs lexicaux et notions grammaticales. Les jeux de dynamisation sont particulièrement adaptés pour commencer le cours (ils permettent d'introduire en cinq-dix minutes de jeu les notions à apprendre), pour palier la baisse d'attention, ou bien pour conclure une notion du programme).

Bibliographie :

Bérard Evelyne, *L'approche communicative. Théorie et pratiques*, CLE International, 1991

Charaudeau Patrick, "Etude des stratégies de parole et enseignement en FLE», Colloque de didactique du français langue seconde, Toronto, Canada, 1980

Cosăceanu Anca, *Didactique du français langue étrangère*, Cavallioti, București, 2003

Dragomir Mariana, *Considérations sur l'enseignement-apprentissage du français langue étrangère*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Mureșanu Ionescu Marina, *L'enseignement du français langue étrangère*, Institutul European, Iași, 2007

Payet Adrien, *Activités théâtrales en classe de langue*, CLE International, Paris, 2010

Romedea Adriana-Gertruda, «Les Types de discours», 2005

Mureșanu-Ionescu, M.: "*L'enseignement du français langue étrangère*", 2007

EDUCAȚIE ACTIVĂ ȘI CREATIVĂ ÎN MUZICA INSTRUMENTALĂ

Prof. Vasiliu Marcu Adina

Palatul Copiilor Iași

Într-o societate în continuă transformare, educația muzicală trece printr-o schimbare de paradigmă: de la transmisia tradițională de conținut la crearea unor experiențe care stimulează în mod activ creativitatea, colaborarea și gândirea critică. Tema „Puterea creativității în știință, artă și educație – perspective interdisciplinare asupra viitorului” impune o reflecție asupra modului în care instrumentele tradiționale și noile tehnologii pot fi integrate în procesul educațional pentru a îmbogăți înțelegerea muzicii de către copii și a le dezvolta competențele muzicale într-un mod holistic. Pornind de la metode moderne de predare, structurate în intermediul activităților cu pianul, percuția, boomwhackers și instrumente digitale asistate de inteligență artificială, acest eseu explorează modul în care creativitatea transdisciplinară redefinește educația muzicală.

Educația muzicală tradițională se concentra, în mod obișnuit, pe memorizare, tehnică și replicarea fidelă a repertoriului. Cu toate acestea, cercetările recente subliniază importanța implicării active a elevilor în procesul de învățare pentru dezvoltarea creativității (Altmisheva, 2025). Această implicare este facilitată de metode interactive care încurajează explorarea, experimentarea și jocul — elemente esențiale pentru înțelegerea muzicii ca limbaj, nu doar ca produs de învățat. Într-un astfel de mediu, copiii devin participanți activi, capabili să construiască sens, să colaboreze cu ceilalți și să-și exprime individualitatea sonoră.

Unul dintre principalii factori care contribuie la eficiența acestui proces este utilizarea instrumentelor alternative și a tehnologiei. Software-urile muzicale interactive, aplicațiile de creație și instrumentele digitale permit elevilor să experimenteze cu sunetul într-un mod personalizat și adaptiv, ceea ce crește motivația și implicarea. Aceste resurse transformă învățarea muzicii dintr-o activitate pasivă într-un dialog creativ continuu între educator, elev și materialul artistic.

În cadrul practicii mele pedagogice, pianul ocupă un loc central ca instrument de bază. Versatilitatea sa — de a produce atât elemente melodice, cât și armonice și ritmice — îl face ideal pentru educația timpurie a copiilor. Datorită gamei sonore largi și capacității de a reda simultan mai multe linii muzicale, pianul oferă o bază solidă pentru înțelegerea structurilor muzicale, dezvoltarea auzului și stabilitatea sonoră în activitățile de grup.

Importanța pianului în educația muzicală derivă și din capacitatea sa de a ghida ansambluri, oferind suport pentru dezvoltarea abilităților de ascultare reciprocă și sincronizare. Prin

acompaniament, pianul devine un mediator între elevi, facilitând interacțiunea muzicală și construirea unei conștiințe colective a muzicii.

După ce elevii depășesc stadiul de începători melodici, acompaniamentele pot îmbogăți semnificativ interpretarea pieselor. În instrumentele digitale, „style”-urile (de exemplu, samba, dance, fox trot, rumba, balade, marsuri, valsuri) oferă o bază armonică diversă peste care se adaugă melodia. Aceste acompaniamente creează un cadru sonor complex, dar accesibil, care ajută la menținerea tempo-ului, clarifică partea ritmică și conferă elevilor un sentiment de securitate în interpretare.

Elevul devine astfel capabil să controleze dinamica, viteza și atmosfera piesei, dezvoltând o înțelegere mai profundă a muzicii ca manifestare artistică, nu doar ca execuție tehnică. În plus, abordarea ansamblului deschide calea pentru cooperare și interdependență muzicală — aspecte esențiale ale educației muzicale moderne.

Percuția reprezintă o etapă naturală pentru copiii familiarizați deja cu elementele de bază ale pianului și acompaniamentelor. Instrumentele de percuție oferă un acces rapid la experiența muzicală, deoarece sunetul se produce imediat și fără o tehnică dificilă. Aceste instrumente devin astfel un mijloc prin care copiii pot explora ritmul într-un mod intuitiv și fizic.

Integrarea percuției în procesul educațional sprijină dezvoltarea înțelegerii pulsului muzical, diferențierea valorilor de durată, tactarea lor și încadratura în diferite măsuri. Mai mult decât atât, percuția facilitează dialogul muzical: pianul poate „pune întrebarea”, iar percuția poate oferi „răspunsul”. Această interacțiune promovează o înțelegere mai profundă a structurii muzicale și o comunicare non-verbală între elevi, ceea ce constituie un element cheie al educației interactive.

Un element esențial în metodologia educațională pe care o promovez este implicarea unui număr cât mai mare de copii în actul muzical. Pentru aceasta am creat mici grupuri de elevi cu care lucrez prin jocuri ritmice — fiecare copil primind un rol sonor clar, reprezentat de un instrument de percuție (tamburină, triungi, clopote, maracas, bongos, egg shakers, wood block etc.).

Integrarea fiecărui instrument în cadrul unei partituri ritmice urmărește strict valorile de notă și măsurile specificate. Observația centrală este că prin această abordare nu doar că participarea devine mai activă, dar atenția și implicarea copiilor cresc semnificativ. În cadrul acestor activități se dezvoltă ascultarea reciprocă și sincronizarea — abilități care sunt mult mai greu de obținut prin predare individuală.

După consolidarea deprinderilor ritmice individuale, următorul pas este construirea unui ansamblu ritmic. Distribuirea rolurilor între copii — fiecărui copil fiind atribuit un instrument de percuție — permite învățarea intrărilor și opririlor comune necesare în interpretarea unei partituri

muzicale. Această structură nu doar dezvoltă disciplina de grup, ci și conștientizarea rolului individual în ansamblu.

Prin repetiții constante și adaptări, elevii devin conștienți de importanța contribuției fiecăruia la rezultatul final. Această colaborare stimulează responsabilitatea, coordonarea și încrederea în sine — elemente care nu sunt doar muzicale, ci transversale în dezvoltarea competențelor sociale și cognitive.

Boomwhackers sunt tuburi muzicale colorate și acordate pe note, care pot fi folosite cu ușurință chiar și de copiii mici, prin simpla lovire. Capacitatea acestor instrumente de a combina ritmul cu noțiuni de înălțime le face deosebit de utile în educația muzicală modernă. Prin asocierea culorilor cu notele, boomwhackers sprijină memoria vizuală și auditivă, facilitând înțelegerea scărilor și a notației muzicale.

Această învățare multimodală — care leagă vizualul de auditiv — ajută elevii să dezvolte o conexiune mai organică între ceea ce aud și ceea ce văd pe portativ, ceea ce accelerează procesul de învățare și îl face mai plăcut. De asemenea, boomwhackers pot fi utilizate atât individual, cât și în ansamblu, oferind flexibilitate pentru activități diverse.

În ansamblul ritmic, boomwhackers pot marca pulsul constant al piesei și pot evidenția accentele importante din măsură. Prin crearea de jocuri ritmice de tip „ecou” sau „întrebare-răspuns”, aceste instrumente susțin stabilitatea ansamblului fără a acoperi instrumentele principale, cum ar fi pianul. Această distribuție echilibrată a rolurilor sonore consolidează coeziunea grupului și stimulează colaborarea creativă.

Odată cu integrarea tehnologiilor digitale în educație, instrumentele asistate de inteligență artificială (IA) oferă noi oportunități de învățare. Programele computerizate pot crea acompaniamente armonice simple, adaptate în timp real, peste care elevii pot cânta sau improviza. În acest context, pianul poate fi atât instrument de bază, cât și solistic, iar percuția și instrumentele auxiliare pot îmbogăți textura muzicală.

Inteligența artificială nu înlocuiește profesorul, dar îi extinde posibilitățile: tempo-ul și stilul acompaniamentului pot fi ajustate pentru fiecare nivel de învățare, iar elevii pot experimenta cu varietate de stiluri fără bariere tehnice majore. Această utilizare a IA stimulează creativitatea prin adaptare, feedback rapid și explorare liberă — elemente care definesc pedagogiile moderne.

Educația muzicală contemporană nu trebuie să fie limitată la repetarea mecanică a repertoriului și la tehnica instrumentală tradițională. Dimpotrivă, integrarea instrumentelor versatile (precum pianul), a percuției intuitive, a instrumentelor inovatoare învățării (boomwhackers) și a tehnologiilor digitale asistate de inteligență artificială oferă un mediu educativ atractiv, colaborativ și creativ.

Prin aceste metode, elevii nu doar învață să cânte, ci își dezvoltă competențe esențiale — ascultare critică, colaborare, responsabilitate, creativitate și înțelegere interdisciplinară. Această abordare reflectă puterea creativității în știință, artă și educație și deschide calea spre un viitor al învățării în care muzica devine un limbaj universal al expresiei și înțelegerii.

Bibliografie

Altmisheva, M. (2025). Using modern technologies in teaching music education. International Journal of Artificial Intelligence, 1(5), 1007–1009.

Marinova, E. (2024). Impactul inteligenței artificiale în educația muzicală și artele spectacolului. Symbolon, 25(1), 99–105.

Artificial Intelligence-Assisted Music Education: A Critical Synthesis of Challenges and Opportunities. Education Sciences (MDPI).

Educația muzicală în era digitală: între tradiție și inovație. EDICT.ro.

Musical Futures. Wikipedia.

TEATRUL ȘI ARTA PLASTICĂ – O ABORDARE TRANSDISCIPLINARĂ ÎN EDUCAȚIA NONFORMALĂ

prof. Maria Vlad Zaharia

Palatul Copiilor Bacău - Filiala Buhuși, cercul Atelierul Fanteziei

Arta plastică și teatrul par, la prima vedere, două discipline distincte, fiecare cu limbajul, instrumentele și lumea ei. Și totuși, privind mai atent, nu putem să nu observăm cât de strâns împletite sunt: scena are nevoie de culoare, volum și viziune plastică, iar arta plastică râvnește mereu la narațiune, la tensiune dramatică, la gestul care comunică dincolo de cuvânt.

Această convingere s-a consolidat în mine de-a lungul anilor de activitate la cercul "Atelierul Fanteziei" din cadrul Palatului Copiilor Bacău, Filiala Buhuși. Lucrând cu copiii – cu imaginația lor debordantă, cu entuziasmul și curiozitatea lor – am descoperit că cel mai fertil teren de creație apare tocmai la granița dintre discipline. Colaborarea pe care o voi descrie în paginile de față s-a născut firesc, din dorința de a oferi elevilor noștri ceva mai mult decât tehnica artistică: un sens, un context, o poveste pentru fiecare lucrare pe care o realizează.

Partenerul nostru în această aventură a fost prof. Ștefan Zaharia, coordonatorul trupei de teatru din cadrul aceleiași instituții. Împreună am construit punți între culoarele clasei de arte plastice și avanscena sălii de spectacole – punți pe care elevii le-au traversat cu bucurie și cu rezultate remarcabile.

Conceptul de transdisciplinaritate, introdus și dezvoltat de Basarab Nicolescu în lucrările sale de referință, depășește simpla alăturare sau coordonare a disciplinelor. Transdisciplinaritatea vizează, în esență, ceea ce se află în același timp între discipline, înăuntrul lor și dincolo de ele, urmărind înțelegerea lumii prezente printr-o perspectivă integratoare.

Transdisciplinaritatea privește ceea ce se afla în același timp între discipline, înăuntrul disciplinelor și dincolo de orice disciplină. Scopul ei este înțelegerea lumii prezente, unul din imperativele sale fiind unitatea cunoașterii.

— *Basarab Nicolescu, Transdisciplinaritatea. Manifest, 1999*

În educația artistică, această perspectivă capătă o relevanță deosebită. Cercetătorii domeniului atrag atenția că artele pot funcționa ca un limbaj universal al emoțiilor și al gândirii simbolice, și că integrarea lor generează beneficii profunde asupra dezvoltării cognitive și afective a

copilului. Elliot Eisner, unul dintre cei mai importanți teoreticieni ai educației prin artă, arăta că experiența estetică autentică nu se produce în izolare, ci în dialog cu alte forme de expresie umană:

Artele ne învață să vedem ceea ce altfel am rata, să simțim textura experienței, să înțelegem că lumea poate fi citită în mai multe feluri.

— *Elliot Eisner, The Arts and the Creation of Mind, 2002*

În același spirit, cercetători ca Ken Robinson sau Maxine Greene subliniază că artele integrate în educație nu sunt un lux, ci o necesitate, contribuind la formarea unor copii capabili să gândească creativ, să colaboreze și să empatizeze. Proiectele comune teatru–arte plastice reprezintă, din această perspectivă, un model de bune practici în educația nonformală.

Colaborarea dintre cercul "Atelierul Fanteziei" și trupa de teatru a început acum câțiva ani, prin inițiativa prof. Ștefan Zaharia, care a înțeles că o producție teatrală completă are nevoie de o dimensiune vizuală elaborată. Modalitatea de lucru s-a dovedit extrem de fertilă: prof. Zaharia ne transmitea tematica și materialele necesare, iar noi – împreună cu elevii din grupa avansați – ne puneam imaginația la lucru.

Iată câteva dintre proiectele care au marcat cel mai profund această colaborare:

a) Copertele volumului de texte literare "Fabulos"

Unul dintre cele mai longevive proiecte ale trupei de teatru este volumul de texte dramatice "Fabulos", ajuns deja la a XII-a ediție. An de an, elevii cercului "Atelierul Fanteziei" au primit provocarea de a crea coperta acestui volum. Procesul creativ a presupus mai mult decât realizarea unui simplu design grafic: copiii au citit textele literare propuse, au dezbătut mesajele și atmosfera lor, apoi au transpus în imagini plastice esența aceluia an.

Această activitate a constituit, în sine, un exercițiu de analiză literară aplicată, de sinteză vizuală și de expresie artistică personală – toate, simultan. Lectura unui text de teatru și transpunerea lui într-o imagine de copertă presupune înțelegerea conflictului dramatic, a caracterelor, a atmosferei – competențe care depășesc cu mult cadrul orei obișnuite de arte plastice.

b) Decorurile pentru spectacolele de teatru

Un alt palier important al colaborării l-a reprezentat crearea decorurilor pentru piesele de teatru ale trupei. Spectacolele au variat ca amploare și complexitate, ceea ce a oferit elevilor experiențe plastice extrem de diverse.

La un capăt al spectrului s-au aflat piese de teatru de păpuși – cum a fost bunăoară Cei Trei Purceluși – care au necesitat decoruri simple, realizate din carton, materiale reciclate și culori acrilice, accesibile chiar și elevilor mai tineri. La celălalt capăt, spectacole de mare anvergură, precum piesa "In largul mării" de Sławomir Mrożek, au impus decoruri complexe, cu o gândire scenografică elaborată. Lumea absurdului mrozekian – cu umorul ei negru, cu personajele sale prinse în situații fără ieșire – a solicitat din plin capacitatea elevilor de a reda vizual o atmosferă apăsătoare, cu simboluri și metafore plastice.

Procesul de realizare a decorurilor a implicat nu doar tehnici plastice diverse (pictură, colaj, tehnici mixte), ci și o înțelegere profundă a dramaturgiei: care este relația dintre spațiu și personaj, cum poate decorul să sugereze psihologia personajelor, ce culori sau forme exprimă cel mai bine tensiunea dramatică.

c) Concursul de afișe pentru spectacolele de teatru

Poate cel mai interesant proiect din perspectiva formativă a fost organizarea unui concurs de afișe de spectacol. Fiecare grupă a realizat câte un afiș în format A0 pentru una dintre piesele din repertoriul trupei. Au rezultat cinci afișe distincte, fiecare purtând amprenta viziunii grupei respective, și unul dintre ele a fost ales să devină afișul oficial al spectacolului.

Concursul a creat o dinamică aparte: elevii nu au mai creat pentru un exercițiu de atelier, ci pentru un obiectiv real și concret – afișul lor putea deveni "fata" spectacolului, imaginea pe care publicul o va vedea prima dată. Această miză a stimulat responsabilitatea, atenția la detalii și implicarea emoțională. Totodată, analiza comparativă a celor cinci afișe a constituit un excelent exercițiu de critică plastică: ce transmite fiecare propunere, ce funcționează mai bine, de ce anumite alegeri vizuale sunt mai convingătoare decât altele.

Experiența acumulată în cadrul acestor proiecte comune ne permite să identificăm o serie de beneficii concrete ale abordării transdisciplinare teatru–arte plastice în educația nonformală:

Dezvoltarea gândirii simbolice și metaforice. Transpunerea unui text dramatic în imagine presupune gândire abstractă, capacitate de sinteză și utilizarea metaforei vizuale – competențe transferabile în orice domeniu creativ sau intelectual.

Cultivarea empatiei și a inteligenței emoționale. Înțelegând personajele pentru care creează, copiii exersează perspectiva celuilalt, un exercițiu fundamental în formarea caracterului.

Motivarea prin context real. Lucrările realizate nu rămân în portofoliul clasei – ele ajung pe scenă, pe coperta unui volum, pe afișul unui spectacol. Această destinație reală conferă sens muncii și alimentează motivația intrinsecă.

Colaborarea și munca în echipă. Proiectele comune presupun coordonare, negociere a viziunilor și responsabilitate față de un produs colectiv – abilități esențiale pentru viața socială și profesională.

Educația prin artă îi ajută pe copii să înțeleagă că există mai mult de o soluție la o problemă, că problemele pot fi formulate în mai multe moduri, că rar există un singur răspuns corect și că judecata îl implică pe cel care judecă.

— *Elliot Eisner, The Arts and the Creation of Mind, 2002*

Colaborarea dintre cercul "Atelierul Fanteziei" și trupa de teatru a prof. Ștefan Zaharia nu a fost un proiect ocazional, ci o experiență continuă care a demonstrat, an după an, că granițele dintre discipline sunt, în fond, construcții convenționale. Teatrul și arta plastică se hrănesc reciproc, se îmbogățesc, se completează.

Copiii care au participat la aceste proiecte au câștigat mai mult decât competențe tehnice. Au câștigat o perspectivă integratoare asupra lumii, capacitatea de a înțelege că o emoție poate fi exprimată deopotrivă printr-un gest scenic și printr-o linie trasată cu pensula. Au înțeles că arta nu trăiește în compartimente etanșe, ci în dialog permanent cu celelalte forme de expresie umană.

Îndrăznim să credem că această experiență poate constitui un model replicabil în alte centre de educație nonformală, oriunde există dorința de a depăși limitele discipline unice și de a oferi copiilor un orizont creativ mai larg. Nu avem nevoie de resurse excepționale – avem nevoie de curiozitate, de deschidere și de credința că arta, în orice formă ar îmbrăca, este o cale fundamentală spre înțelegerea de sine și a lumii.

Creativitatea este la fel de importantă în educație ca și alfabetizarea, și ar trebui să o tratăm cu același statut.

— *Ken Robinson, Out of Our Minds: Learning to be Creative, 2001*

Bibliografie

Eisner, Elliot W. (2002). The Arts and the Creation of Mind. Yale University Press.

Nicolescu, Basarab (1999). Transdisciplinaritatea. Manifest. Polirom, Iași.

Robinson, Ken (2001). Out of Our Minds: Learning to be Creative. Capstone Publishing.

Greene, Maxine (1995). Releasing the Imagination: Essays on Education, the Arts, and Social Change. Jossey-Bass.

Mrożek, Sławomir (1961). Tango și alte piese. (trad. rom.). Editura pentru Literatură Universală.

DIMENSIUNEA DE DEZVOLTARE PERSONALĂ ÎN ACTIVITĂȚILE CERCULUI DE TEATRU: DE LA SPAȚIU ALTERNATIV LA LABORATOR DE FORMARE A CARACTERULUI

Profesor Ștefan Zaharia - Cercul de Teatru

Palatul Copiilor Bacău, Filiala Buhuși

Acum 13 ani, când am preluat coordonarea activităților de teatru la filiala Buhuși a Palatului Copiilor Bacău, contextul local nu beneficia de o tradiție în acest domeniu. Provocarea a fost dublă: pe de o parte, construcția logistică a unui spațiu adecvat, iar pe de altă parte, cultivarea unei mentalități deschise către arta dramatică.

Am pornit de la zero, transformând o dorință într-un spațiu sigur și dotat profesional. Astăzi, existența unei scene proprii, a cortinelor și a sistemului de lumini nu reprezintă doar elemente de decor, ci constituie „sediul” în care elevii își pot explora limitele fără teama de a fi judecați. Această infrastructură a respectului pentru actul artistic a fost primul pas în validarea importanței elevului ca artist și individ. „Prin spontaneitate, suntem puși în contact cu sinele nostru creativ. În acest spațiu, nu există greșală, ci doar experiență.”¹

Încă de la primii ani am înțeles că misiunea mea depășește coordonarea unei trupe de teatru; m-am concentrat pe arhitectura unui ecosistem al încrederii. Într-o societate marcată de fenomenul bullying-ului, am oferit elevilor nu doar o scenă, ci un spațiu de siguranță psihologică absolută. Este locul în care „eroarea” nu este sancționată, ci explorată, unde elevii au libertatea de a fi „penibili” sau de a „cădea” creativ, știind că eu, din rolul de profesor și regizor, reprezint plasa lor de siguranță.

Această protecție transformă actul artistic într-un demers formator: atunci când frica de judecată dispare, începe adevărata dezvoltare personală. Astfel, teatrul devine un simulator de existență, confirmând teza lui John Dewey: „Educația nu este pregătirea pentru viață; educația este viața însăși. Teatrul permite elevului să trăiască multiple vieți într-un mediu protejat.”²

În mod tradițional, instituția noastră este definită prin două direcții majore:

¹ Spolin, V., *Improvisation for the Theater*, Northwestern University Press, 1999

² Dewey, J., *Experiență și educație*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977

Spațiul alternativ de petrecere a timpului liber: O alternativă sănătoasă la mediul online sau la timpul neproductiv.

Locul pentru performanță: Pregătirea pentru festivaluri, concursuri și excelență artistică.

Totuși, experiența celor peste zece ani la catedră mi-a revelat o a treia axă, adesea cea mai valoroasă pentru beneficiarul direct: **Axa dezvoltării personale.** Palatul a devenit un laborator de competențe transversale, unde teatrul este instrumentul, nu doar scopul final.

Dezvoltarea personală prin teatru nu este un concept abstract, ci se traduce prin achiziții concrete pentru viața de zi cu zi a elevului:

Încrederea în sine: Capacitatea de a-ți asuma un rol și de a „ocupa” spațiul scenei se traduce, în viața reală, prin curajul de a-ți exprima opiniile.

Vorbitul în public: Depășirea tracului și controlul discursului în fața unui auditoriu.

Inteligența socială: Învățarea mecanismelor de interacțiune, de la negocierea unui rol până la gestionarea succesului sau a eșecului colectiv.

Munca în echipă: În teatru, un spectacol reușit depinde de cel mai mic rol. Elevii învață responsabilitatea față de grup și empatia.

În anii de practică, am observat că anumite exerciții de improvizație sunt catalizatori excelenți pentru deblocarea potențialului creativ și emoțional.

A. Improvizația: Libertatea de a greși

Improvizația este „preferată” elevilor deoarece elimină presiunea textului memorat și încurajează prezența de spirit. „Nu jucați pentru a fi văzuți, ci pentru a înțelege natura umană din interiorul vostru.”³

Discursul fără mâini: Obligă elevul să își folosească exclusiv vocea și expresivitatea facială, dezvoltând controlul corporal.

Gibberish (Limbajul inventat): Excelent pentru a înțelege că 90% din comunicare este non-verbală și paraverbală. Elevii învață să transmită emoție dincolo de cuvinte așa cum bine preciza

³ Stanislavski, K., Munca actorului cu sine însuși, Editura Nemira, București, 2013.

Boal: „teatrul este o formă de cunoaștere; ar trebui și poate fi, de asemenea, un mijloc de transformare a societății. Ne ajută să ne construim viitorul, în loc să îl așteptăm pur și simplu.”⁴

Doar replici greșite: Un exercițiu de ascultare activă unde răspunsul trebuie să fie total adiacent întrebării, forțând creierul să iasă din automatisme.

Statui dinamice: Un exercițiu de coordonare de grup unde elevii trebuie să creeze tablouri vivante sub presiunea timpului.

B. Tehnica vocală: Disciplina rară

Deși majoritatea elevilor tind să evite exercițiile de dicție și respirație din cauza rigurozității lor, cei care le parcurg realizează rapid beneficiile. Controlul respirației diafragmatice nu ajută doar la proiecția vocii pe scenă, ci este un instrument esențial în gestionarea anxietății în situații de stres (examene, prezentări). În schimb, acei elevi ce au nevoie mai multă de exercițiile acestea și participă la cursurile de teatru pentru a rezolva aceste probleme, au altă atitudine. Teatru devin un spațiu unde logopedia devine aplicată, exercițiile de dicție se împletesc cu rolul primit și dicția devine o „materie mai ușor de digerat.

C. Ascultarea activă și „Jocul Restaurantul”

Acest exercițiu este un instrument remarcabil pentru antrenarea atenției distributive și a ascultării active. Mecanismul presupune divizarea elevilor în echipe de câte doi, fiecare pereche simulând un cuplu aflat la o masă într-un restaurant imaginar. Provocarea constă în suprapunerea universurilor dramatice: în timp ce o masă (ex. două bunici mândre de nepoții lor) dezvoltă un dialog, cealaltă masă (ex. doi atleți înaintea unei competiții) trebuie să rămână „în personaj”, gata să preia ștafeta.

La semnalul sonor al clopoțelului, dialogul se mută instantaneu de la o masă la alta. Succesul exercițiului depinde de capacitatea elevilor de a gestiona două fluxuri informaționale: propria conversație și discursul colegilor. Este un exercițiu extrem de apreciat deoarece forțează ieșirea din egocentrismul scenic, educând respectul pentru partener și prezența de spirit.

D. Autonomia creativă: Jocul AB

⁴ Boal, A., Games for Actors and Non-Actors, Routledge, 2002.

Jocul AB reprezintă un exercițiu de co-autorat, unde structura dialogului este fixă (A-B-A), însă conținutul este generat organic de către elevi. Fiecare participant contribuie cu trei bilete conținând replici încărcate emoțional, care devin ulterior „materia primă” pentru improvizație.

Frumusețea acestui exercițiu rezidă în faptul că elevii nu doar improvizează pe o temă dată, ci integrează și validează cuvintele scrise de colegii lor. Atunci când își aud propriile replici jucate pe scenă, elevii simt că ideile lor au valoare și greutate artistică. Această autonomie creativă le crește semnificativ stima de sine, transformându-i din simpli executanți ai unui text străin în creatori de conținut și sens, capabili să modeleze realitatea scenică după propria viziune. După 13 ani de activitate la filiala Buhuși, concluzia este certă: teatrul la Palatul Copiilor este mai mult decât o activitate extrașcolară; este o școală a caracterului: „pot lua orice spațiu gol și să-l numesc o scenă. Dar actul teatral începe cu adevărat abia atunci când cineva trece prin acest spațiu în timp ce altcineva îl privește.”⁵

Prin aceste metode, procesul de învățare devine bidirecțional: eu ofer cadrul tehnic, iar elevii oferă substanța umană, transformând ora de teatru într-o negociere creativă continuă.

Concluzii

Nu toți copiii care trec pragul cercului de teatru vor deveni actori profesioniști, dar toți vor deveni adulți care trebuie să comunice eficient, să colaboreze și să aibă încredere în forțele proprii. Teatrul oferă „armura” necesară pentru a înfrunța complexitatea lumii moderne cu creativitate și curaj. Într-o eră a digitalizării excesive, scena rămâne unul dintre puținele locuri unde conexiunea umană autentică este exersată și celebrată.

Bibliografie:

Boal, A., Games for Actors and Non-Actors, Routledge, 2002.

Brook, P., Spațiul gol, Editura Nemira, București, 2014.

Dewey, J., Experiență și educație, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977

Ioniță, Maria, Teatrul ca metodă de educație și formare, Editura Tritonic, București, 2014.

Robinson, Ken, O lume proprie. Să învățăm să fim creativi, Editura Publica, București, 2011.

⁵ Boal, A., Games for Actors and Non-Actors, Routledge, 2002.

Stan, Cristian, Autocunoaștere și încredere în sine prin tehnici teatrale, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2011.

Stanislavski, K., Munca actorului cu sine însuși, Editura Nemira, București, 2013.

Spolin, V., Improvisation for the Theater, Northwestern University Press, 1999.

ACTIVITATE CULTURALĂ TEMATICĂ ÎN CDI

prof. documentarist OLARU Maria-Ancuța

prof. de Lb. engleză COJOCARU Andreea-Ștefana

Liceul Teoretic „Ion Borcea” Buhuși, jud. Bacău

Titlul activității: *Arta actorului prin joc didactic: elementele de limbaj în improvizație*

Tema: *utilizarea instrumentelor didactice în dezvoltarea competențelor de comunicare, prin activități de tip speaking sau role-play*

Recomandat pentru grupe de elevi din clasele X-XI

Tipul lecției: mixtă

Durata orei: 50 minute

Locul: Centrul de Documentare și Informare

Competențele specifice:

- producerea de mesaje orale în situații variate;
- dezvoltarea capacității imaginative și a gândirii creative;

Competențele infodocumentare:

7.1. Stabilirea modului de prezentare și a cadrului prezentării;

7.2. Cunoașterea unor modalități și tehnici de comunicare;

Obiective operaționale:

- să-și exprime liber propriile sentimente și emoții;
- să-și dezvolte capacitatea de a comunica;
- să conștientizeze mecanismul propriu de învățare/cogniție, dar și adaptarea la o nouă grilă de gândire.

Strategia didactică:

Metode și procedee: jocul de rol, conversația, explicația, expunerea, indicația și observarea;

Mijloace și materiale didactice: foi A4, culori, recuzită;

Forme de organizare: cerc, semicerc, în grup, pe echipe, individual, frontal.

BIBLIOGRAFIE:

✚ BERINDEI, Cosmina, KUDOR, Dorina et. al. *Management cultural în Centrele de Documentare și Informare*. Cluj-Napoca : Ed. Casei Corpului Didactic Cluj, 2009. 128 p.

✚ COJAR, Ion. *O poetică a artei actorului*. București : Ed. Paideia, 1999. 158 p.

✚ ZAHARIA, Anamaria-Florina. *Ghidul profesorului documentarist pentru examenul de Titularizare, Definitivat și Gradul didactic II*. Iași : Ed. Spiru Haret, 2017. 304 p.

*** (autor colectiv). *Definitivatul - Debut în Educația și Formarea cadrelor didactice: Ghid pentru elaborarea portofoliului cadrelor didactice pentru susținerea examenului de definitivare în învățământ*. București : Inspectoratul Școlar al Municipiului București, 2017. 417 p.

*Regulile jocului și exemplele de exerciții din notele de subsol sunt generate de Google AI în motorul de căutare pentru răspunsuri rapide.

<i>Etapele lecției</i>	<i>Activitatea profesorului</i>	<i>Activitatea elevilor</i>	<i>Strategia didactica</i>
Evocarea (5 minute)	Asigurarea unui cadru propice desfășurării orei. Exercițiu de concentrare, promptitudine a reacției – „Buzz” Punctul de concentrare asupra „numărului 7”. Reamintește regulile jocului. ⁶	Se așază în cerc, răspund solicitărilor, respectă regulile jocului.	Conversația Observarea Indicația
Realizarea sensului (35 minute)	Anunțarea subiectului lecției și a obiectivelor. a) Conflictul ascuns ⁷ Punct de concentrare: pe a nu verbaliza problema. Când conflictul este verbalizat scena s-a terminat. b) Conflictul verbalizat ⁸	Doi sau mai mulți jucători decid Unde, Cine, Ce . <u>Echipe de doi:</u> Fiecare jucător își alege un conflict, îl pune la persoana I, fără ca partenerul să știe despre ce este vorba.	Expunerea Explicația Indicația Observarea

⁶ **Exercițiul „Buzz”** este o activitate interactivă utilizată pentru a stimula concentrarea, atenția distributivă și promptitudinea reacției în rândul participanților. Acest joc este des întâlnit în activitățile educaționale, de consiliere sau în cadrul orelor de dezvoltare personală. **Reguli și desfășurare:**

- **Așezarea:** Participanții se așază în cerc.
- **Numărătoarea:** Participanții numără consecutiv (1, 2, 3...), fiecare spunând următorul număr.
- **Regula „Buzz”:** În locul numerelor care conțin cifra 7 sau sunt multipli de 7 (ex: 7, 14, 17, 21, 27, 28 etc.), participantul trebuie să spună „Buzz”.
- **Promptitudine:** Cine întârzie cu răspunsul sau greșește numărul este eliminat sau primește o pedeapsă amuzantă, jocul reluându-se.

⁷ În teatrul de improvizație, **conflictul ascuns** reprezintă o tehnică fundamentală care adaugă profunzime, tensiune și realism unei scene, depășind simpla comedie de situație. Acesta implică existența unor emoții, dorințe sau secrete pe care personajele *nu* le exprimă direct, dar care le ghidează acțiunile și dialogul. **Exemplu de exercițiu:** Doi elevi primesc tema "cuplu care ia cina", dar conflictul ascuns este că *unul dintre ei a cheltuit toți banii de vacanță, iar celălalt suspectează acest lucru, dar nu vrea să creadă*. Ei trebuie să vorbească doar despre mâncare, dar conflictul să se simtă.

⁸ **Conflictul verbalizat** în teatrul de improvizație este motorul principal al scenei, transformând o simplă conversație într-o acțiune dramatică intensă. Acesta nu înseamnă doar „a se certa”, ci a exprima direct și emoțional dorințele opuse

	<p>Punct de concentrare pe rezolvarea problemei. Propune un dialog în doi.</p> <p>c) Scenă din cele două exerciții de improvizație⁹</p>	<p>Memorează dialogul propus. Propun o situație posibilă textului.</p> <p>Improvizează o situație scenică care va debuta cu ne verbalizarea problemei. Când se va simți nevoia verbalizării, atunci se va folosi textul propus în lucru.</p>	
<p>Reflecția (10 minute)</p>	<p>a) Ceilalți elevi trebuie să afle fiecare conflict ascuns al fiecărui jucător.</p> <p>b) Scopul exercițiului este implicarea în situație, fără a fi importantă memorarea perfectă a textului, ci înțelegerea situației, ascultarea partenerului, răspunsul sincer la propunerile acestuia, relaționarea continuă și</p>	<p>Răspund întrebărilor.</p> <p>Își împărtășesc opiniile, ceea ce au simțit, ceea ce nu și-au putut asuma, greutățile întâmpinate în asumarea situației propuse.</p> <p>Autoevaluare.</p>	<p>Conversația</p> <p>Indicația</p> <p>Observarea</p>

ale personajelor. **Exemplu de exercițiu:** Doi elevi se întâlnesc în bibliotecă cu 20 de minute înainte de a preda un proiect comun de istorie. Unul a lucrat singur tot weekendul, celălalt apare relaxat, fără să fi contribuit cu nimic. Personajul A (Silitorul/Epuizatul): obiectiv: vrea recunoaștere pentru munca depusă și refuză să mai treacă numele celuilalt pe proiect; stare: Frustrare acumulată, oboseală. Personajul B (Manipulatorul/Popularul): obiectiv: Vrea nota de trecere fără efort, bazându-se pe carismă sau pe „prietenie”; stare: Relaxare falsă, defensivă prin ironie.

⁹ **Improvizația în teatru** este o formă de artă spectacolului creată spontan, fără un scenariu prestabilit sau regie fixă. Actorii (improvizatorii) construiesc scene, dialoguri și personaje în timp real, pornind adesea de la sugestii oferite de public sau de regizor.

Concepte Cheie

- **Hic et Nunc (Aici și Acum):** Senzația că totul se întâmplă pentru prima dată în fața spectatorului, oferind reprezentației o energie unică.
- **Ascultare Activă și Prezență:** Esențiale pentru ca partenerii de scenă să poată construi coerent pe ideea celuilalt.
- **Regula "Da, și...":** Acceptarea oricărei propuneri din partea partenerului și adăugarea unei informații noi pentru a dezvolta povestea.

	raportarea adecvată la spațiu, situație, partener. c) cred/nu cred; înțeleg/nu înțeleg; acord/ dezacord; Asigurarea feedback-lui.		
--	---	--	--

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE	2
CÂND NONFORMALUL DEVINE NON-FORMAL.....	4
FOLOSIREA POVEȘTILOR TERAPEUTICE PENTRU ALFABETIZARE EMOȚIONALĂ.....	6
ECOUL NARAȚIUNILOR LITUANIENE: O REFLECȚIE ASUPRA PROIECTULUI „OUR STORIES” DIN DECEMBRIE 2026.....	9
COMPETENȚELE MANAGERULUI DE SUCCES ÎN EPOCA MODERNIZĂRII EDUCAȚIONALE	11
THEATRE AS A TEACHING TOOL: PRACTICAL INSIGHTS FROM MY ENGLISH LANGUAGE CLASSROOM.....	14
EDUCAȚIA ARTISTICĂ ÎN ERA DIGITALĂ	16
THEATRE AND ENGLISH DRAMA COMPETITIONS: A TEACHER’S PERSPECTIVE.....	19
DRAMATURGIA SOCIALĂ.....	22
„BACK STAGE” ÎN CLASA DE ELEVI	26
EXPRESIVITATE ȘI TEATRALITATE ÎN DANS. VALENȚELE NARATIVE ALE MIȘCĂRII COREGRAFICE	29
APORTUL ACTIVITĂȚILOR CURRICULARE ȘI EXTRACURRICULARE ÎN FORMAREA EDUCABILULUI	32
PERFORMANȚĂ, RECUPERARE, INTEGRARE: GESTIONAREA OPTIMĂ A ETEROGENITĂȚII CLASELOR DE ELEVI	36
INTRODUCEREA INSTRUMENTELOR DIGITALE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL.....	39
PROIECTE EDUCAȚIONALE INOVATOARE ÎN EDUCAȚIA TEATRALĂ.....	42
VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI MUZICALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ.....	46
VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ ÎN LUCRUL CU ELEVII CU DEFICIENȚĂ MINTALĂ SEVERĂ- EXEMPLU PRACTIC LA CLASĂ	51
ROLUL ARTEI TEATRALE CA LIANT ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI	55
LA MAGIE DU THÉÂTRE DANS LA SALLE DE CLASSE.....	59
ARTA TEATRALĂ CA STRATEGIE DIDACTICĂ ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ.....	61
IMPORTANȚA STUDIERII ARTEI TEATRALE ÎN ȘCOALA NONFORMALĂ.....	64
VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE ȘI BUNE PRACTICI	67
VALENȚE PEDAGOGICE ALE ARTEI TEATRALE ÎN EDUCAȚIA MODERNĂ: PERSPECTIVE ȘI BUNE PRACTICI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR	70
MOTIVAȚIA ȘI ROLUL EI ÎN ACTIVAREA ELEVILOR	73
ÎNTRE CREDINȚĂ ȘI TRADIȚII	77
LES ACTIVITÉS THÉÂTRALES EN CLASSE DE FLE	82
EDUCAȚIE ACTIVĂ ȘI CREATIVĂ ÎN MUZICA INSTRUMENTALĂ.....	85
DIMENSIUNEA DE DEZVOLTARE PERSONALĂ ÎN ACTIVITĂȚILE CERCULUI DE TEATRU: DE LA SPAȚIU ALTERNATIV LA LABORATOR DE FORMARE A CARACTERULUI.....	94
ACTIVITATE CULTURALĂ TEMATICĂ ÎN CDI	99